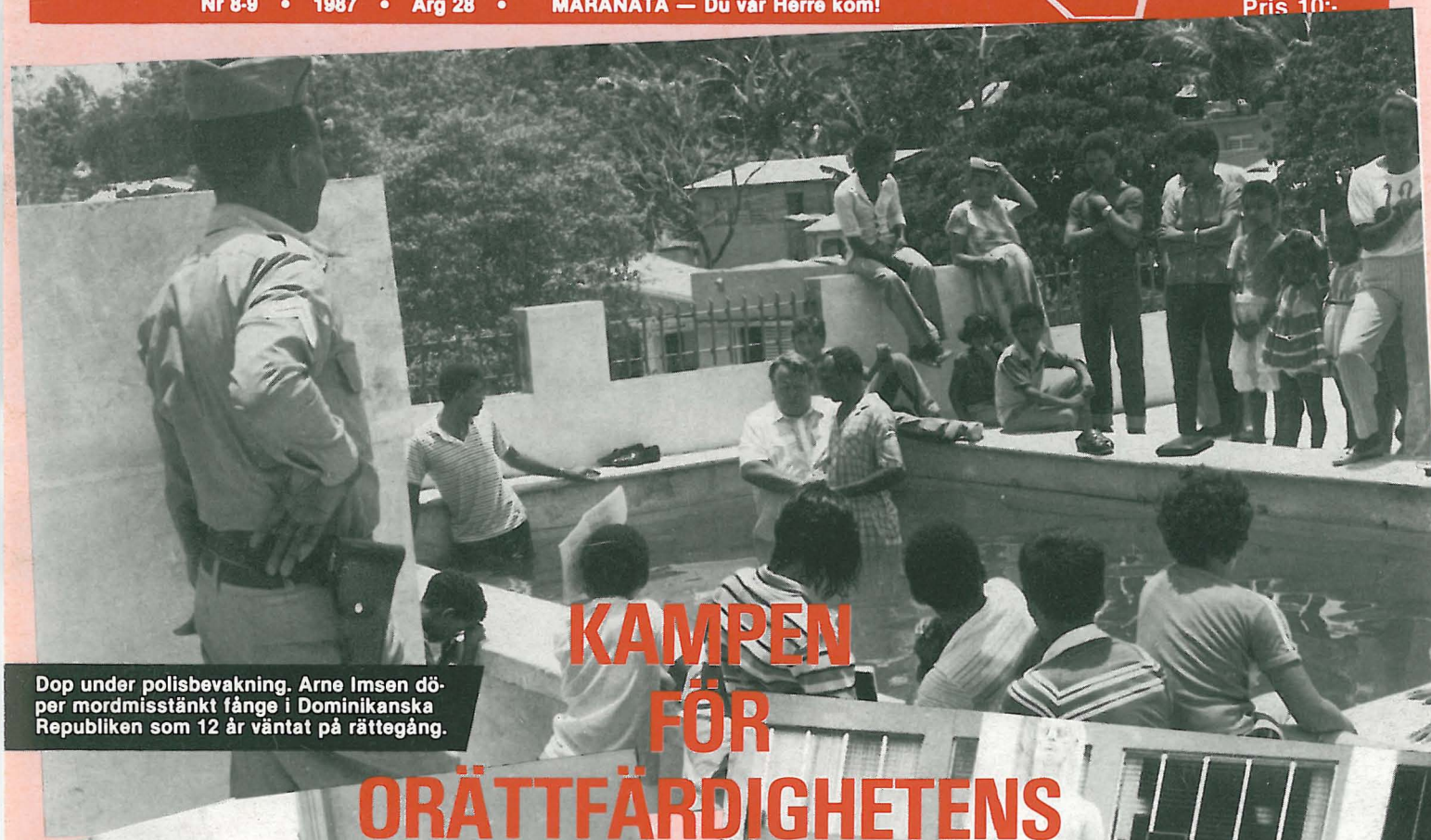
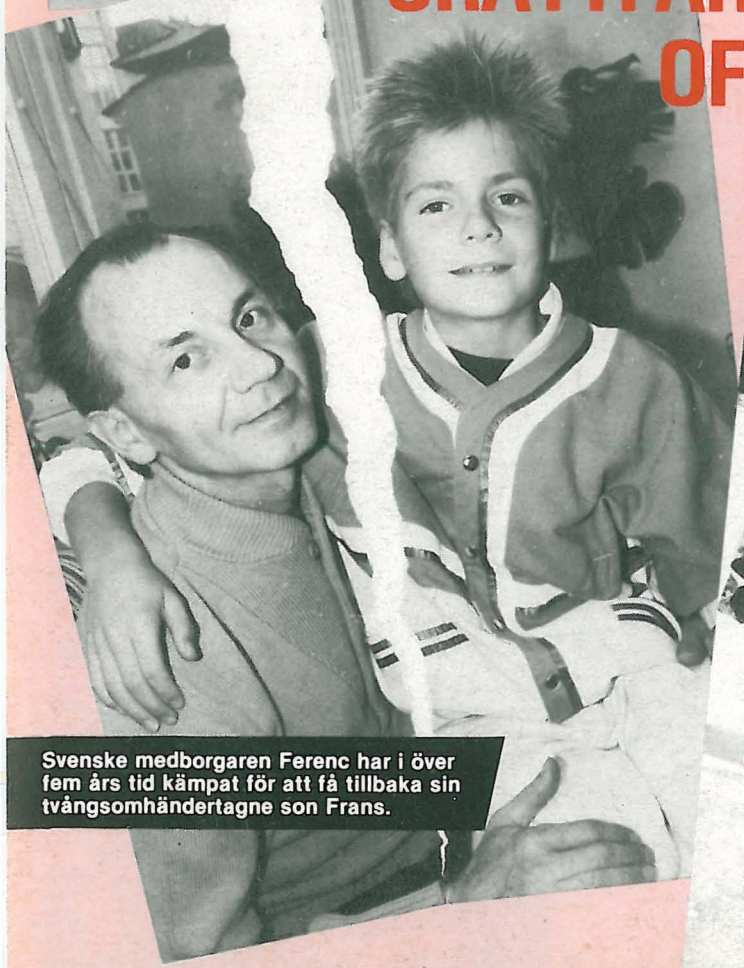
Midnattsropet

Nr 8-9 • 1987 • Årg 28 • MARANATA — Du vår Herre kom! Pris 10:-

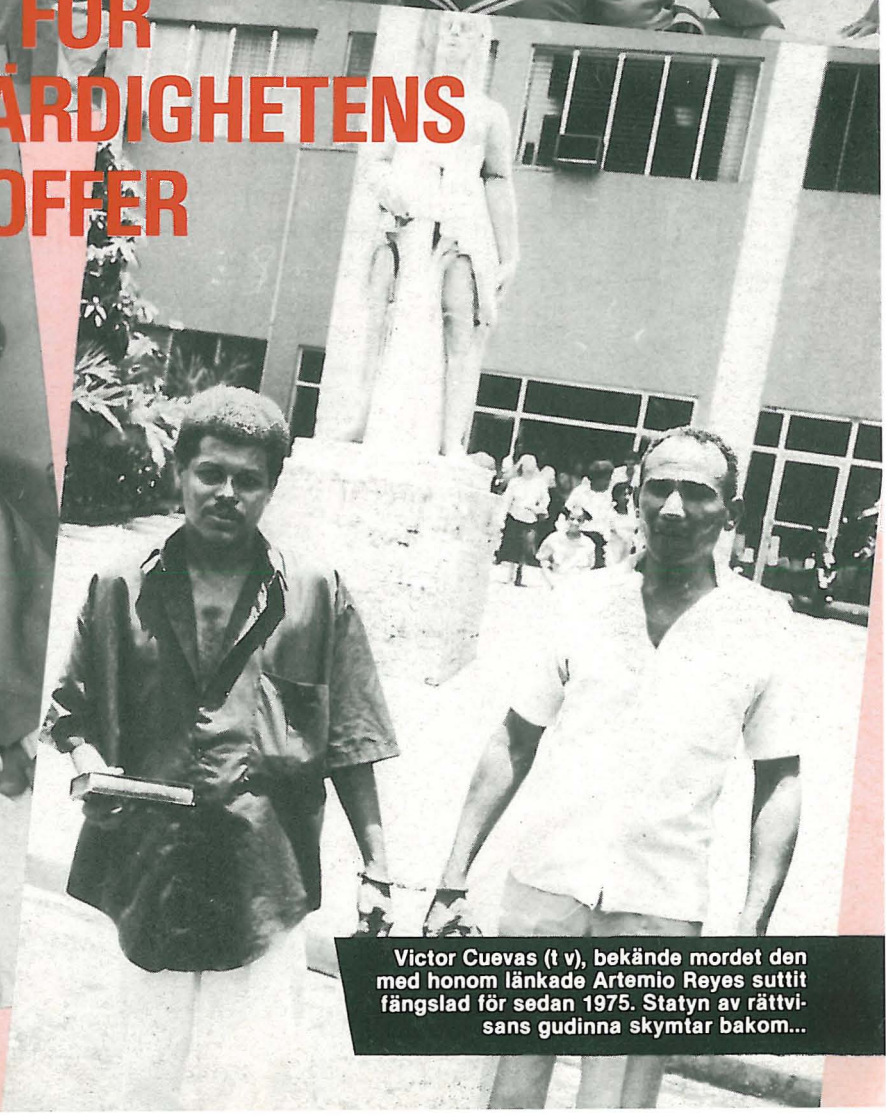

Dop under polisbevakning. Arne Imsen döper mordmisstänkt fånge i Dominikanska Republiken som 12 år väntat på rättegång.

KAMPEN FÖR ORÄTTFÄRDIGHETENS OFFER

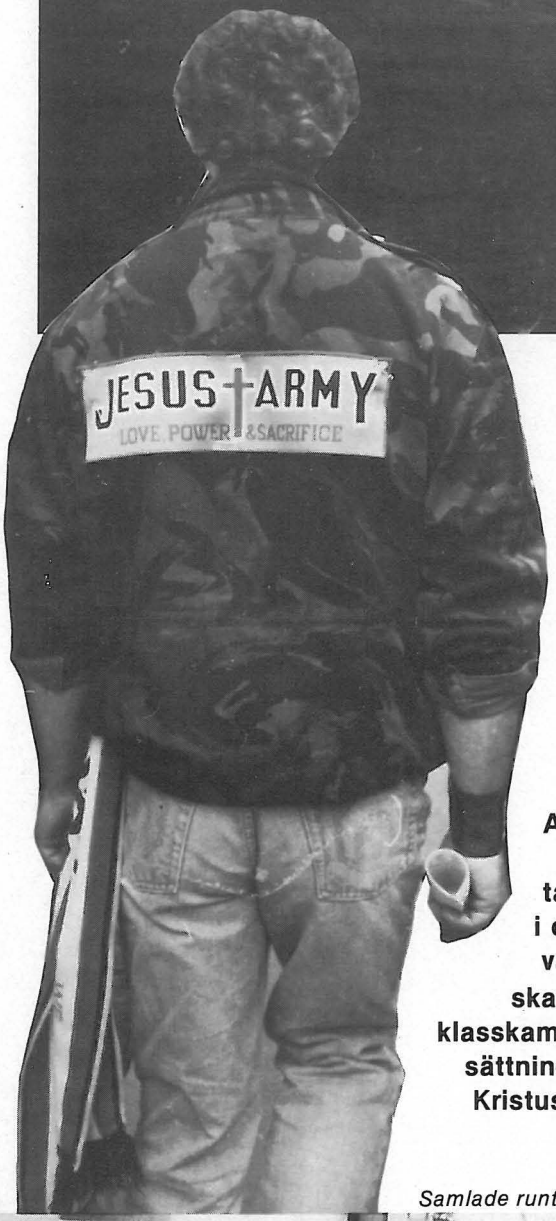

Svenske medborgaren Ferenc har i över fem års tid kämpat för att få tillbaka sin tvångsomhändertagne son Frans.

Victor Cuevas (t v), bekände mordet den med honom länkade Artemio Reyes suttit fängslad för sedan 1975. Statyn av rättvisans gudinna skymtar bakom...

Det är glädjande och förnyande att möta syskon även på andra kontinenter, som förstått att kristenliv är mera än bara mötesbesök. Att evangelium måste gestaltas här och nu, i en fungerande vardagsgemenskap, befriad från klasskamp och rasmotsättningar, där Jesus Kristus är i centrum.

KJELL HÄGERMAN rapporterar från besök h

FÖRSAMLIN

Vi åkte till England för att vara med på en konferens utanför North Hampton som ligger i mellersta England.

Gunno Andersson, Leif Johansson, Tage Johansson, Mikael Eliasson, samt undertecknad.

De som arrangerade konferensen var en rörelse som kallar sig "Jesus Fellowship Church" (Baptist).

En i England mycket kontroversiell rörelse som har sina rötter i en liten Baptistförsamling i Bugbrooke i mellersta England.

En församling som i årtionden levt sitt stillsamma och inrutade liv med fastställt veckoprogram och regelbunden gudstjänstrytm, till dess att församlingens pastor 1972 blev döpt i Anden, fick ljus över Ordet på ett helt nytt sätt, och började predika både med smörjelse och övertygelse om att pingstupplevelsen måste ta sig konkreta uttryck i form av ett nytt sätt att leva.

Reaktionen bland medlemmarna i församlingen blev chockartad. Några tackade Gud för att Han äntligen svarat på deras böner, men de flesta blev mycket förargade, och bröt upp från en gemenskap de inte längre kände sig hemma i.

Samlade runt borden

Butiksföreståndare Jens-Erik och två av hans medarbetare i hälsokostaffären i Rugby.

Jesu' armé marscherar med sång och höga rop. Foto: MIKAEL ELIASSON

ommuniteter i England

GEN – *en synliggjord kropp*

Efter en period stod pastorn (Noel Standon) där med ett tjugotal vänner som gripits av den nya tonen i budskapet och som var redo att dela inte bara sin söndagförmiddag med syskonen, utan hela sin tillvaro.

Att dela tid, krafter och pengar med varandra i en vardagsgemenskap där Jesus Kristus själv skulle vara medelpunkten och den sammanhållande kraften.

Visionen om församlingen som en synliggjord kropp här och nu, bestående av andeuppfyllda och åt Gud och varandra överlåtna kristna, tändes hos syskonen, och man såg tydligt förebilden i den församlingsgemenskap som föddes i Jerusalem på pingstdagen, drygt 33 år efter Kristi födelse.

En av bröderna ägde en liten hälsokostaffär som han, för att ge konkretion åt sin förnyade överlåtelse, överlämnade åt församlingen.

Man flyttade in i kommuniteter, och den ena hälsokostaffären växte ganska snart ut till ett tiotal.

Sakta men säkert konkretiserades storfamiljstanken under år 1973 och första delen av år 1974. Man började med gemensamma storinköp av livsmedel så att församlingsmedlemmarna kunde leva billigare och enklare, och dessutom få tid över för direkt församlings- och evangelisationsarbete.

Man startade något man kallade "Kommunitetens Kärleksfond" (Love Community Fund) för att hjälpa de behövande.

Några kommuniteter fungerade redan nu utifrån principen "allting gemensamt", och i mars 1974 var man så trångbodda, att man började leta efter ett större hus att flytta in i.

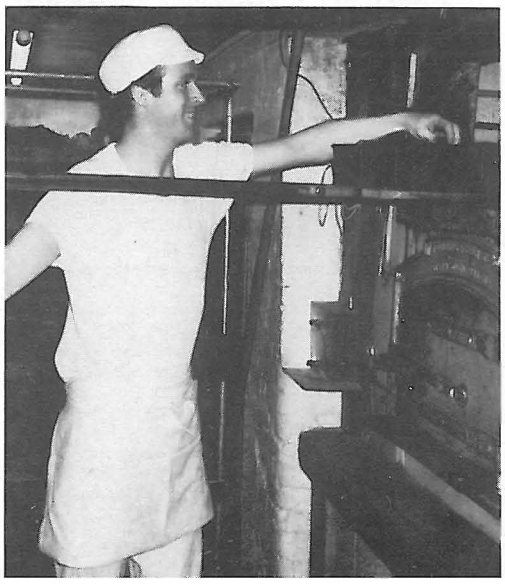
I närheten av kapellet i Bugbrooke fanns en egendom som man upplevde Gud ville att den växande "kommunitetsrörelsen" skulle ha.

Problemet var bara att den inte var till salu, i övrigt var det exakt vad man behövde; en egendom med stor park, och ett hus med rum för 50 personer.

Man började bedja, och tro att Gud skulle förse dem med en större fastighet. Några fonder hade man inte, men syskonen började offra på ett häpnadsväckande sätt. Några belånade det de ägde, andra offrade sina besparingar, återigen andra sålde sin fasta egendom och överlämnade pengarna

forts sid 26

Doug, vid bageriugnen, förser alla storfamiljerna och butikerna med bröd.

Skaino — Jesus folkets bilverkstad i Coventry.

ARNE IMSEN

Denna artikel skrevs efter två viktiga ödesbeslut i vallokal och rättssal våren 1986 i Dominikanska Republiken. Tyvärr är problematiken inte lokal...

Kampen för orättfärdighetens offer

För mig har det fallit sig helt naturligt, uppfordrande och inspirerande eller deprimerande att se tingens enskildheter och totalitet i det eskatologiska perspektiv jag tror mig besitta, och sedan applicera apokalypsens dramatiska abstraktioner och symboler på samtidens konkreta förlopp i ett litet intressant tropiskt land med ett folk som hör hela mänskligheten till.

DÅ MAN UTAN några djupare förkunskaper om ett land och ett folk vill försöka hitta trovärdiga förklaringar till samtidens karaktäristiska profil inom olika områden, så är man hänvisad till dagsaktuella källor, som vanligtvis är mycket ytliga, missvisande och motsägelsefulla. Intresset fångas av många pseudohändelser, debatter och aktuella personer och dominerande opinioner. Slutsatserna blir därför oftast baserade på det urval av egna iakttagelser man finner mest berikande och talande till att ge vägledande konkretion om hur systemet praktiskt och osentimentalt fungerar, och varför det utvecklats i en speciell riktning.

Det är självklart att risken för karikerande överdrifter är stor och förstärkes eller försvagas genom de referenser man har och av den sorteringsmetod man använder. Stora frågor som handlar om system, struktur och konstitution, formade av ekonomiska, politiska, religiösa, kulturella och sociala traditioner, har inga enkla och okomplicerade förklaringar, varför alla försök till refererande eller kommenterande översikter blir högst subjektiva och måste bedömas därefter. Detta, tillsammans med andra okända och dolda faktorer av biologisk, psykologisk och klimatologisk karaktär, gör att de tappraste försök till analyser och definitioner har förenklingar eller feltolkningar. Sådana risker får man alltså kalkylera med, då man vill teckna ett tidspanorama ur dagsjournalerna.

ETT FOLK ÄR INTE en statisk massa och företeelse, utan i allra högsta grad dynamisk och levande, stadd i ständig utveckling eller urartning med lägre eller högre tempo. Dialekter, vanor, relationer och attityder bestäms ju inte av fastställda universella mallar och modeller, utan är huvudsakligen formade av högst lokala förhållanden, varför insikter och utsikter varierar med tid och rum. Det är därför svårt, om inte omöjligt att mejsla ut alla objektiva fakta till ett skeende eller en epok. Det finns dock gemensamma nämnare för tilldragelserna på livets skiftande områden; absoluter som är gränsöverskridande och allmängiltiga för hela mänskligheten. Politiska begrepp, processer och influenser kan naturligtvis värderas, tolkas och formuleras mycket olika i negativa, neutrala eller positiva termer, beroende på budbärarens förutsättning och budskapets mening, mål och mottagare. Ärendets beskaffenhet och angelägenhet skapar sina egna emotionella och rationella uttrycksmedel inom de ramar det aktuella mediet förfogar över för bild, skrift eller tal.

UTAN ATT GÖRA ANSPRÅK på någon djupanalys av det skeende jag här intresserar mig för och försöker beskriva och kommentera, har jag valt en ovanlig utsiktspost. För mig har det fallit sig helt naturligt, uppfordrande och inspirerande eller deprimerande att se tingens enskildheter och totalitet i det eskatologiska perspektiv jag tror mig besitta, och sedan applicera apokalypsens dramatiska abstraktioner och symboler på samtidens konkreta förlopp i ett litet intressant tropiskt land med ett folk som hör hela mänskligheten till. Det är globalt sett triviala händelser på två olika plan som här efter förmåga ska skärskådas så det personliga och nationella underordnas det principiella och allmängiltiga.

Det är alltså två vitt skilda, men, för dem det gäller, mycket betydelsefulla

Midnattsropet

Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08 - 733 97 83

Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.
Midnattsropets postgironr: 48 64 65-8.
Prenumerationspriset är: helår 60:-, halvår 32:-. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.
Tidningen tillämpar "rullande abonnemang" dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.
Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.
Tryck: Pilgrims-tryck, Bromma 1987

händelser först i det offentliga och sedan på det enskilda planet, som efter några säregna månader med början på detta år kulminerade med ödesbeslut i vallokal och rättssal, där domar på olika sätt avkunnades med framtida konsekvenser för individ och kollektiv. Att många reflektioner här och nu förefaller vara så inflammerade, beror på det infekterade kulturklimatet.

Det är absolut omöjligt med alla de informationer som förmedlas genom tillförlitliga och auktoriserade kanaler och personer ge rum för kätterska tankar och frågor med farliga laddningar. Men för att undvika att sinnet förgiftas av dessa influenser, är det nödvändigt att också ställa raka frågor med jäsande substans bortom alla artiga fraser och etiketter. Vad är det för principer och politiskt system som skickar en förment mångmördare för en fyraårsperiod till presidentpalatset, medan tre andra av en helt annan och jämförelsevis oskyldigare kaliber skickas som förnedrade fångar till landets ökända Victoriafängelse?

Att brott ska dömas och bestraffas är ett axiom höjt över alla diskussioner. Mina konklusioner har inga subversiva syften och är kemiskt fria ifrån alla illasinnade avsikter mot någon död eller levande dominikan. Jag är ingenting annat än en receptiv mottagare som transformerar ner mängden av mångmultiplicerade och bekräftade informationer i konsumerbara portioner. Mitt syfte är att i någon mån objektivt dissekera tillgängliga fakta som finns förvarade i filmarkiv, domstolsakter, tidningsartiklar och mängder av andra mer eller mindre officiella dokument såsom polisprotokoll och personliga brev, vilka dagligen kastas över ogarderade konsumenter. Så är den politiskt mycket farliga frågeställningen moraliskt och juridiskt helt berättigad.

Det timade har sina rötter i ett mångårigt förflutet under skiftande regimer och generationer i denna republik med dess av stormar väderbitna folk, och fokuserar det outgrundliga vändkors som leder till upphöjelse eller förnedring, dramatiskt skildrat i Esters bibelbok med en Haman och en Mordokai som huvudfigurer. Slutdomen är ännu inte uttalad i någotdera fallet, men den blir förvisso garanterat opartisk och rättvis; Gud Fader till lov och ära!

JAG FÖRSÄKRAR ATT MINA ofina och plågsamma frågor och kategoriska negationer inte är någon allmän och generell dom, föraktfullt och smädande utgjuten över detta jämförelsevis fromma, sargade och kämpande folk, utan fastmer ett profetiskt raseri över det ondskefulla system, som berett de fattiga skarorna i detta annars så rika land så mycket obeskrivligt lidande. Detta vidriga förhållande blir så mycket mer avskyvärt, då detta diskriminerande system med dess blodigelinstinkter konserveras med hjälp av religiösa traditioner och termer vilka är stulna och utnyttjade av dem som mest av alla i livs- och handlingsmönster totalt förnekar det de valagitatoriskt så generöst orerar om i galoppen om maktvinsten.

Denna dubbelmoral är inte mindre avskyvärd därför att den är vanlig och förekommer i alla mänskliga sammanhang där korruptionen har gjort sin entré. Maktspelet är avancerat och medvetet, varför vinsten är eftertraktad och statusskapande. Den som har satsat sig själv och sitt kapital på maktberusningen, förväntar sig mångfaldig utdelning, även om det skulle innebära att det hårt frampiskade ekipaget störtar sig in i döden på själva målinjen. Spelet går vidare mot nya objekt, satser, vinster eller förluster, ty maktbrunsten stegras och låter sig inte hejdas av några sentimentala hänningar.

Hur kan annars framstående politiska ledare med god kännedom om många dominikaners dagliga och konstanta misärstandard satsa miljoner och åter miljoner på sin egen äregiriga politiska karriär, då de så innerligt väl känner till att tusentals av det här landets undernärda barn får avsluta sin monotona dag med tom och sugande mage på en torftig sovbädd utan tillgång till elementära sanitära förnödenheter? Om det upphöjda syftet är att lyfta det här folket upp på ett högre materiellt plan, med jämnare fördelning av resurser och bekvämligheter, varför då inte hellre investera i projekt, som med klara verba gagnar folket och sätter stopp för vansinnesrullningen? Om nu den avslutade valkampanjen och dess resultat markerar en politisk vilja att forma ett demokratiskt

Eftersom det knappast existerar några demokratiska människor, är det absolut nödvändigt med ideologi och program som bärande fundament för politiskt skapande, förnyande och uppehållande verksamhet.

livsmönster för det här landets medborgare, var finns i så fall förebilderna; i öst eller väst, i litteraturen eller i nutid eller i forntid?

Eftersom det knappast existerar några demokratiska människor, är det absolut nödvändigt med ideologi och program som bärande fundament för politiskt skapande, förnyande och uppehållande verksamhet. Demokratins livsvillkor är inte tänjbara i all oändlighet, utan har en av sina givna förutsättningar i ett självständigt och fritt folks fria val, förlängda i en omutbar folklig representation i alla samhälleliga institutioner och organ på alla nivåer, utan några undantag med självgenererande auktoritär styrning och maktutövning i slutna kammare eller offentliga förrättningssalar. Demokratin är inte konturer och silhuetter i svävande och schematiska teorier för litterära finsmakare eller som slogans och klichéer för valagitatorer och demagoger. Demokratin är faktiskt mer ett kreativt livs- och handlings-

Vad är det för politiskt system som tvingar barn i detta rika land att gå utan kläder, sakna tillräcklig näringsrik kost och en ordentlig säng att sova i?

mönster med sina givna betingelser för vardagliga utlevelser i alla mänskliga relationer och i ett demokratiskt, organiserat samarbete finns det inte rum för bestickningar eller vapenhot med ovidkommande hänsynstaganden, betingade av namn, ekonomi, utbildning eller andra attribut och statussymboler.

VILKA LIVSVILLKOR HAR demokratin i förvaltning, rättsväsen, byråkrati, polis- och militärmakt? Hur kan man vara så stolt, mätt och belåten med sina fraser och floskler i ett bankrutthotat fögderi, där en sann revision röjer institutionaliserade missförhållanden, så att den fattige kontinuerligt och med oförändrade nivåskillnader får nöja sig med de smulor som faller från den rike mannens bord, och i övrigt får dela sin misär med de fyrbenta varelser, vilka i animaliskt medlidande slickar sina tvåbenta vänners sargade hud, i stället för den medicin de borde ha haft för att bekämpa parasiter, sår och sjukdomar i inre eller yttre organ?

Hur är det med demokratin i detta land som tillåter att de fattigas barn föds i statliga förlossningskliniker, med risk för att bli kvällsmål åt hungriga råttor? De priviligierade har valmöjligheter ända in i högst moderna kliniker i superstaten bortom havet, dit bara biljetten representerar en hel förmögenhet för landets fattigaste mödrar. Många av dessa har förlöst sina pojkar och flickor under förhållanden som veterinärerna i vårt hemland skulle vägra acceptera för husdjuren i bostadskvarteren.

Vid de statliga förlossningskliniker-na i detta land, där trots allt tusentals

forts sid 30

FRIHET och GLÄDJE

Folke Jakobsson och hans pojkar Benny och Joakim, kom inspirerade hem efter en resa i några östländer under sommarmånaderna:
— Man har aldrig upplevt sådana möten förr!
Här har de själva berättat för Stina Fridolfsson.

Det är nog inte många som kan uppleva en kollision med förstörelse av sin bil som bönesvar, men det gjorde Folke Jakobsson. Han blev inblandad i en krock, och eftersom det var motpartens fel, fick han ut en summa pengar på dennes försäkring. Folke är händig, och gjorde en hel del besparingar genom att själv laga det mesta av skavankerna på bilen. Således blev det pengar över, och dem spenderade han på en resa bakom järnridån, som han så länge velat göra. Sönerna Benny och Joakim, 15 respektive 13 år gamla, fick följa med.

Intrycken var många. Benny och Joakim berättade i munnen på varandra:

— Österrike är snyggare än Sverige, tyckte Benny.

— I Ungern var människorna väldigt gästfria. Men oj, vad mycket ryska militärer som patrullerade, körde och flög!

— Det fanns en massa billig frukt. Meloner, vindruvor och plommon. Mogna vindruvor smakar helt annorlunda än här i Sverige. Söta, med alldeles seg saft om de legat över natten! Det vattnades i munnen för Joakim när han berättade.

— När vi skulle in i Rumänien, kollade de oss tre timmar i tullen. En tullgubbe ryckte upp och öppnade min bibel. När han såg att det var en bibel, lade han ner den igen, jätteförsiktigt, berättade Benny.

— I kyrkorna var det packat med folk. En gång när vi kom in, frågade de om vi var från polisen. När vi sa att vi kom från Sverige, blev de jätteglada. Fastän det är förbjudet att ta emot utlänningar i kyrkor eller hem utan att anmäla det för polisen, tog de emot oss och var väldigt gästfria.

— Vi fick viska när vi pratade hos dem vi hälsade på, för om det blev känt, kunde de få flera års fängelse. Pojkarna skildrade den dramatiska situationen med allvar och klotrunda ögon.

— Vi kom till en kyrka och hade inte hunnit byta om. Vi hade bara kortbyxor på oss, fnissade Joakim. Men de drog i alla fall fram oss och ville att vi skulle sjunga. Vi sjöng alltid den där sången av Per-Arne: "Genom tron de övervann", och folk blev jättesaliga!

På frågan om vad som gav det djupaste intrycket under resan, var pojkarna överens om att ett ställe i Ungern de besökt, var bäst. Det var en ort där större delen av befolkningen var zigenare. Platsen var ökänd för slagsmål, kriminalitet och fylleri.

— De hade storslagsmål så armar och ben flög, berättade Benny.

Inte ens polisen vågade åka dit, och man kallade orten för "Svarta byn". Men en man upplevde kallelse att åka dit och predika evangelium. Då hände en massa på en månad. Människor blev frälsta och förvandlade. Nu kallas byn för "Vita byn"!

— Mötena hos dem var som hos oss — eller ännu livligare, ändrade Joakim hastigt, när Benny protesterade. Det var tjockt med folk i en liten lokal. De sjöng helt utan instrument, och var jättenyfikna på våra gitarrer. De lånade dem och slog på strängarna och sjöng, fastän de inte kunde ta ett ackord.

— Man har aldrig upplevt sådana möten förr. De sjöng enormt och var väldigt livliga. De spelade också nån sorts teater - t ex om fyllon som blev frälsta. Pojkarna gestikulerade och härmade.

De hade registrerat mycket under resan. Om jordbrukspolitik som gör det omöjligt för fria bönder att överleva, om nyfrälsta som inte får jobb då de vittnar om Jesus, om långa köer och brödkuponger.

— Vi har lärt oss att vi har det bra och fritt i Sverige, när man jämför, uttryckte Benny litet fundersamt.

Och bröderna Jakobsson vill gärna återvända. Särskilt till "Vita byn"...

Folke berättade litet mera ingående om upplevelserna de gjorde. Hans önskan med resan var att orientera sig och få en uppfattning om hur våra trossyskon i öststaterna har det. För uppläggningen svarade broder Emmanuel, en svenskamerikansk öststatmissionär, som ofta gläder Maranatasyskonen i Sverige med besök.

Många platser skulle besökas, så det fanns inte tid att ingående studera förhållandena. De åkte genom rätt många länder. Intrycken var många, och Folke berättade. Ganska snart hamnade han på samma plats som hans söner så förtjust beskrivit: "Svarta byn" som blev "Vita byn".

— Dagen innan vi kom dit hade man dopförrättning där och döpte 18 stycken på en leråker, där man gjort en dopbassäng av lera! På söndagen skulle det vara dop igen, men då hade leran spruckit i bassängen, så vattnet rann ut. Man fick skjuta upp dopet.

Ryktena gick naturligtvis om vad som hänt i den förr så ökända byn. När kommunistledaren i staden hörde det, sände han sin fru på möte dit. Hon hade en sjukdom som gjorde att hon hade vatten i benen. Men där hon stod och lyssnade, blev hon helad!

Detta berättade hon naturligtvis för sin man när hon kom hem. Då kom också han ut till f d "Svarta byn" och frågade vad som hänt där. Och så fick de vittna för kommunistledaren.

— När vi var där, kom både han och hans fru till ett möte som varade flera timmar ute på en gårdsplan där. Husen är alldeles för små att rymma alla som kommer till mötena. Man hade knappt instrument och inga sångböcker, men sjöng rakt ut av hjärtats fröjd. Där såg alltså kommunistledaren hur förvandlade människorna bli-

I ett undangömt skjul; alldeles fullt med människor både inne och utanför, firar en hängiven skara sin förbjudna gudstjänst.

bland de förföljda kristna i öst

vit. Hur de slutat upp med sitt hemska liv; slagsmål, fylla och elände, berättade Folke ivrigt.

Gud hade tydligen rört den här kommunistledarens hjärta, och han sa: Om ni behöver bostäder så kan ni komma till mig, så hjälper jag er. Han erbjöd också dem som ville ägna sig åt jordbruk mark och hjälp att odla. Man hade haft jätteproblem med människorna i den här byn förut. Polisen hade varit tvungen åka dit på razzior för att få tag i tjuvar. Nu hade evangelium förvandlat dem.

— När vi hade möte stod massor av människor omkring och lyssnade — även de som inte var frälsta. Och de tog hand om oss som om vi vore kungar. Folke erinrar sig hur det kom dit en kvinna för att laga västerländsk mat speciellt åt dem, och de fick sova i finaste rummen.

— Det var helt överväldigande för oss!

Efter att ha varit i Ungern, kom resenärerna till Rumänien, som var slutstationen för deras resa.

— Det var verkligen ett kontrasternas land, tyckte Folke. En rigorös kontroll i tullien. Man öppnade väska efter väska, och knackade på dörrar och övriga tänkbara gömställen i bilen. När vi körde in i första staden, var där becksvart. Elströmmen är kopplad bara varannan halvtimme på kvällarna, fram till 23.00, då det släcks för natten. Det kändes spöklikt köra genom en stad som var helt mörklagd. Vägarna var ju inte heller så bra som vi är vana vid i Sverige. Det var kanske väl att vi därför tvingades köra mycket sakta, då människor gick i mörkret utan reflexer, sa Folke som slutledning.

— Vi besökte en hel del församlingar. Det var möten mest varje kväll, och alltid fullt med folk. Och ändå får man ju inte annonsera dem på annat vis än den urkristna mun-till-mun-metoden. Vi blev alltid väl mottagna, och fick sjunga och vittna. Det var en enorm mottaglighet, som jag aldrig mött i Sverige.

Folke fortsatte beskriva den förunderliga gemenskap han upplevde; och då särskilt med de icke registrerade kristna. Fastän de inte förstod varandras språk, kunde de läsa bibeln tillsammans.

— Just frågorna omkring Jesu tillkommelse och hur långt vi kommit i det profetiska skeendet var mycket centrala för de syskon vi mötte, påpekade Folke. Man märkte väl skillnaden mellan de registrerade och icke registrerade församlingarna. Hos de registrerade fungerade självcensuren, eftersom man inte var fri att tala.

— I de oregistrerade grupperna fanns en helt annan frihet och glädje. Mäktig lovsång och tillbedjan. Fastän man var tvungna ha vakter utposterade hela mötet för att varna om någon polis skulle komma, präglades mötena på intet vis av räddhåga.

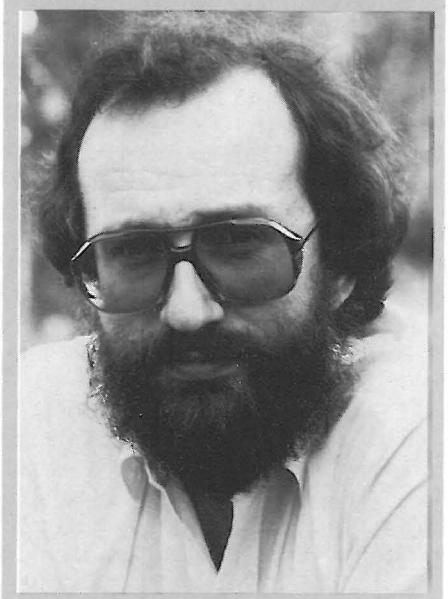
De kristna som kämpar för tillvaron i öst, är tuktade, och har en annan och mera förnöjsam mentalitet än vi. De har mat för dagen, och är tacksamma för det.

De som fått kämpa med det statliga systemet genom polisförhör och arbetsläger, genomskådar ytligheten hos många som kommer på besök från västvärlden. En del har varit där, men har alls ingen längtan att emigrera till väst. De förstår sin kallelse att stå för Gud i sitt hemland, mitt i kampen mot systemet.

Folke slår upp bibeln och läser ur Efesierbrevet 6: *"Den kamp vi hava att utkämpa är inte emot kött och blod, utan mot furstar och väldigheter och världshärskare, som råda här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna."*

— Det är inte i första hand mot människor som personifierar olika politiska system den kristne har att kämpa, utan mot de furstar som dessa är drivna av. Det finns en djupare orsak till varför situationen är som den är i ett land. Och det är mot dessa makter striden måste utkämpas. Inte med vapenmakt eller politisk kamp för att ersätta en ledare med en annan som verkar mänskligare. Striden ligger inte på det planet. Och de kämpande kristna bakom järnridån har förstått detta. Det handlar inte om öst och väst, utan det gäller att kämpa emot synden och de onda andefurstarna. Genom bön, fasta och avskildhet kan vi driva tillbaka makterna så att Guds Ord får framgång i människors hjärtan.

”Jag vill göra Akors dal till en Hoppets port!”

Predikan av JAN EGIL HAFSAHL

Denna boks innehåll har för mig varit en sann plåga och en stor inspirationskälla på sista tiden. För att rätt förstå innehållet och kunna placera det i sitt historiska sammanhang är det nödvändigt att ta med den historiska ramen. Det är viktigt för oss troende att känna till våra rötter, så vi inte blir rotlösa utan kan placera oss i den heliga historien och förstå bibelns budskap. Vi måste förstå den samtid som just det här budskapet blivit framburet i, om det har någon aktualitet för oss eller bara är dikt. När jag läst den här profeten har jag upplevt att den för mitt vidkommande inte bara varit ett uppdiktat budskap, utan en spegel. Jag ser mycket av mitt eget liv, mycket av Guds verk speglat. Jag känner mig dömd och kränkt inför det här ordet. Men jag ser också en hoppets stjärna tänd genom Guds nåd emot oss.

Vi läser från profeten Hosea 2:14 *”Se, fördenskull vill jag locka henne bort och föra henne ut i öknen och tala ljuvligt till henne. Därefter skall jag giva henne tillbaka hennes vingårdar och göra Akors dal till en hoppets port. Då skall hon sjunga såsom i sin ungdoms dagar, och såsom på den dag då hon drog upp ur Egyptens land.”*

Vi rör oss här i den tid, som kallas de två rikenas tid. Salomo blir konung efter David. Efter Salomos bortgång, år 933, klyvs riket i två delar. Vi kan tala om ”söderriket”, ”Juda rike” eller ”tvåstamsriket”. Vi har även den nordligaste delen, ”nordriket”, ”Israels rike” som också kallas ”Efraims rike”. Det är det vi kallar för ”tiostamsriket”. Under en period av ca 200 år är dessa riken delade. Under just den här 200-årsperioden möter oss här nordrikets historia. På 700-talet överfalls Assur av Assyrien, som sedan erövrar nordriket och det försvinner ur historien för gott.

Vi möter sedan sydriket enbart i ytterligare några hundra år, fram till det vi kallar Babylons fångenskap, och det är egentligen det mest intressanta riket. Det är där vi möter de stora profeterna. Först de minsta, Obadja och Joel, sedan Jesaja, Mika, Hesekiel och Jeremia, men det är de stora profeterna som har ett budskap till sydriket. Där finner vi det mesta av profetorden och även den judiska traditionen bevarad. Det är de som har templet och Jerusalem som sin huvudstad. Det som har mest betydelse för frälsningshistorien, är egentligen Juda rike. Juda är den stam som är samman med delar av Benjamins stam, samt Dan och Simeon, men mest kallas ”tvåstamsriket”.

Hosea är den ende profeten i hela Gamla Testamentet som har nordriket som sitt område. Visserligen är han samtida med Amos och kompletterar denne i hans verksamhet. Amos kommer från Tekoa, från sydriket, men skickas till nordriket med sitt budskap. Vad Hosea beträffar är han född i nordriket och hans budskap är centrerat till tiostamsfolket. Samaria är huvudstaden där. Hoseas verksamhetstid blir knappt 30 år. Han är otroligt intressant, gripande och fruktans-

värd. Även Jona är nordrikesprofet, men han får sitt område i Assyrien med Nineve som bas. Amos och Hosea är de två som kommer att uppträda i Efraims rike.

I sydriket blir nu Salomos son, Rehabeam, konung och han gör ett mycket stort fel. Han "skippar" hela den heliga historien och struntar i de gamla bland folket, dvs alla som varit med hans far i dennes regeringstid. Han vänder sig bort ifrån det, och anser att han inte har något att hämta där. Hela hans regeringstid är praktiskt taget en ungdomsverksamhet utan några som helst historiska rötter. Resultatet blir därefter.

Situationen är inte stort bättre i det rike som Hosea ska profetera i — nordriket. Där kommer en som lett i landsflykt i Egypten. Han har flytt från Salomo och så snart denne går ur tiden, vänder Jerobeam tillbaka och blir konung i nordriket. Han gör också det misstaget att han "skrotar" den heliga historien och gör inga anspråk på att återknyta det som är brutet och sönderkört.

Guds tanke var inte att detta tolvstamsfolk skulle vara ett sargat, sårat och splittrat folk, utan en enad, homogen grupp som på så sätt skulle gå genom tiden, som ett Guds illustrationsfolk, för att de omkringliggande folken skulle kunna lära känna Gud. Men den planen efterfrågas inte, utan det blir en tid av splittring i riket. Detta är den historiska ramen.

Om vi tittar lite på insidan av det som rör sig i detta folk, blir vi förskräckta, för vi upptäcker då att Hosea och Amos' samtid har många beröringspunkter med vår egen. Vi gör klokt i att lyssna till det budskap som dessa profeter förde fram i sin tid.

Jag upplever, när jag läser denna bok, att den ande som verkade i deras tid, verkligen är snarlik den som är verksam i vår tid. Därför upplever jag att budskapet i Hosea bok, för mitt vidkommande har blivit superaktuellt. Hans budskap är mitt budskap. Hans vånda inför sin samtid borde vara nutidens gudsfolks vånda. Frågan är, om den är det. När Gud kommer till Hosea, sker det med ett budskap som är så annorlunda, att man blir förskräckt. Det tarvas verkligen tålamod och rening om man på rätt sätt ska orka ta emot det budskap som Hosea fick. Jag hoppas vi är förberedda och har ett renat sinne, så vi orkar läsa de ord som Hosea mottog. Det var ingen trivsam uppgift och verkligen inget trivsamt budskap. Bokens tre första kapitel beskriver en familj, men det är ingen rolig familjesituation, utan en synnerligen pervers sådan som utspelas där. Från fjärde till fjortonde kapitlet får vi inblick i hur detta kan äga rum. Vi får lära känna den andliga realiteten bakom de tre första kapitlen. Det är ungefär som när vi i Uppenbarelsebokens tionde kapitel möter uttrycket: *"Nu har Guds rådslut blivit fullbordat."* Och så utropar ängeln i det elfte kapitlet: *"Nu har herraväldet tillfallit Gud och hans Smorde."* Vi möter det från en helt annan synvinkel. Det heter: *"Då såg jag ett tecken från himmelen."* Sedan börjar vi förstå de andliga krafter som verkar bakom och som verkar fram det resultat som vi nyss läst. Det är på ett liknande sätt i Hosea.

Hoseas samtid har många beröringspunkter med vår egen. Vi gör klokt i att lyssna till det budskap denne profet förde fram i sin tid.

Gud för sak mot sitt folk, och han nämner anklagelserna i tur och ordning. Ingen kärlek, ingen gudskunskap, ingen sanning. Det återspeglas i deras sociala relationer till varandra.

Deras gudstjänstliv har blivit ett center för egoism istället för ett utgivande flöde. Deras böneliv var koncentrerat runt detta att få, att ha. I deras tillbedjan stod jaget i centrum. Allt handlade om lycka och framgång, men man menade sig gå Guds väg.

Den sista uppgörelsen mellan Gud och hans folk återstår ännu. Det finns ett hopp för Guds folk...

Det är på det viset, att vi människor har en mycket naiv föreställning om Gud. Ibland har jag en känsla av att vi ser på Guds verk ungefär som barnet ser på de vuxnas värld. Barnet går omkring och tittar på de vuxna och de bildar sig en uppfattning om hur de vuxna är, vad de sysselsätter sig med och hur deras värld är. Det är vuxenvärlden, sedd från barnets synvinkel, och den stämmer inte alltid med verkligheten.

Det är det som är den stora olyckan. Vi betraktar ofta Guds värld, Guds tankar och Guds planer utifrån barnets synvinkel. Och så bildar vi oss en uppfattning om hur Gud är, hur Gud bör fungera och hur Guds verk bör gå fram om det ska gå rätt till. Vi drar oss inte heller för att kommma med goda råd och någon vink till Gud, om hur han rätt ska sköta sitt verk, så att det går som vi har tänkt och planerat. Och så fattar vi inte att hans planer inte är våra planer, hans tankar inte är våra tankar. Det finns en högre nivå och dit måste vi. Vi måste lyftas upp på Guds veranda, för att få lite översikt. Annars blir det fel. Vi måste se det hela från Guds perspektiv, så att vi rätt kan lära oss förstå Guds verk och Guds handlande. Hebréerbrevets författare beklagar församlingen för att man fortfarande sysselsatte sig med barnlärdomar, fast man vid det laget borde varit lärare.

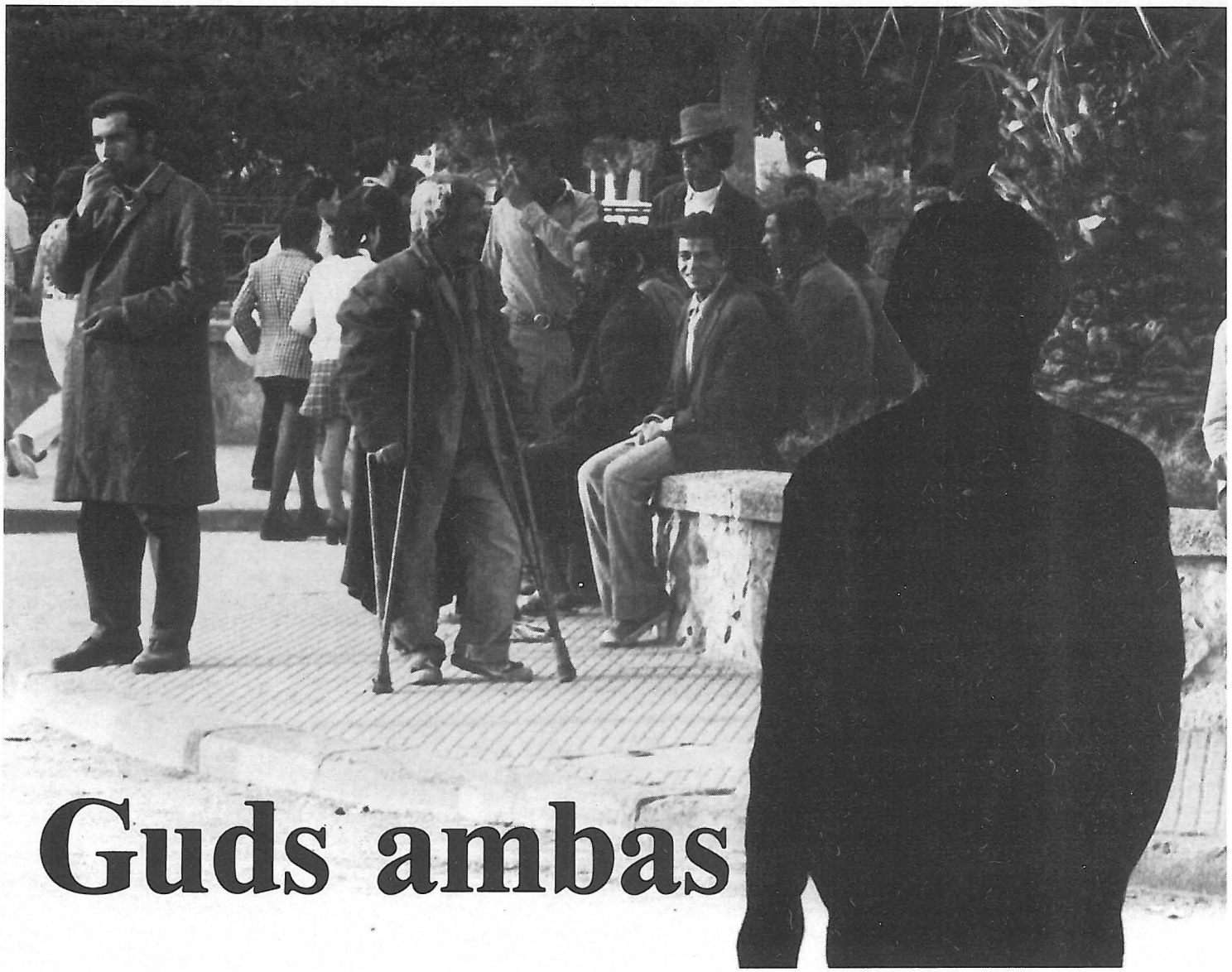
Gud tar med sig sin profet upp på ett högre plan för att han ska förstå vad som håller på att hända och varför Gud handlar som han gör. Så att han kan fatta, att när tuktan når hans folk, är det inte för att Herren vill folket illa, utan det är Guds sätt att frälsa sitt folk. Man måste få ett perspektiv, där man ser att det som händer, sker av idel kärlek för att Gud vill ha oss hem till sin himmel. Det är den primära avsikten och därefter handlar Gud. Tunneln är inte gjord för att vägen ska bli mörk, men för att vägen ska bli framkomlig. När Gud gör en tunnel, gör han den för att bana väg igenom bergen och otrosblocken. Möjligtvis är det svårt och trångt under perioder, men vi måste förstå att när Gud handlar, gör han det för att få oss hem.

Nu sätter Herren profeten på en högre nivå, där han får perspektiv på tingen och förstår vad som håller på att ske. Det första budskapet Gud ger Hosea är sådant att man nästan hoppar till när man läser det. Han säger: *"Du ska gå ut och äkta dig med en horkvinna."* (norsk. övers.) När man läser det undrar man vad det är för ett budskap. Sedan blickar vi in i den här familjen. Hosea skaffar sig horkvinnan Gomer, Diblaims dotter, till hustru. Diblaim är ett område i Moab och dit går alltså profeten. Kvinnan ger honom en son, som får namnet Jisreel. Det är Gud som ger informationer. Han säger att sonen ska heta Jisreel. Namnet bär en laddning i sig och är en provokation. Det är ungefär som att de troende på 40-talet skulle kalla sina söner Stalingrad om man var tysk, eller att man skulle kalla de japanska sönerna Hiroshima. Du ska kalla honom Jisreel, med allt vad det innebär för folket. För dem som fortfarande kom ihåg något från den heliga historien, var detta känsloladdat och fyllt av konflikt. Sedan föder Gomer ytterligare två barn, som båda bär lika provokativa namn. Det handlar om ett skrikande crescendo, som börjar med Jisreel och som tonar ut i det fullkomliga kaos, då Gud lämnar sitt folk.

När horkvinnan fött Hosea dessa tre barn, lämnar hon honom. Hon tröttnar på profeten och vänder sig bort ifrån familjen. Hon går ut och återupptar sitt horeri. Vilken kvinna! Hon går in i äktenskapet, föder tre barn, lämnar familjen och går ut igen. Det är ramen omkring Hoseas familjeliv. Det är verkligen tråkig läsning.

Sedan kommer det budskap som man nästan inte kan fatta. Gud kommer till Hosea för andra gången och säger att han åter ska skaffa sig en

forts sid 28

Guds ambas

Församlingsarbetet i Nordafrika får lägga tonvikten på det som väl egentligen är det ursprungliga, äkta och naturliga i sant missionsarbete: *Personligt själavinnande.*

Text: STINA FRIDOLFSSON

Moussa kom till Sverige 1974 för att, som så många andra studenter från fattiga länder, söka arbete och tjäna pengar. Han kom till Pilgrimshem, Maranataförsamlingens hotell i Stockholms city, en sen natt. Hotellet var överfullt, och han blev sittande i dagrummet tills morgonen grydde. Där fick han för första gången i sitt liv kontakt med kristna människor och bibeln. Och Moussa blev kvar hos Maranatafolket, där han snart upplevde frälsning och efterhand fick en förankrad tro genom den undervisning och livsstil som fanns i församlingen. Här fann han också Noomi, den svenska flicka som året därefter blev hans fru. De bodde och verkade i församlingens storfamiljsgemenskap, och fick tre barn tillsammans innan de 1981 beslöt sig för att flytta till Moussas hemland.

— Jag förstod att mitt folk behöver få kunskap om vad som är evangelium, säger Moussa försiktigt. Han är ingen vän av stora proklamationer. På frågan om han redan när han blev frälst, beslöt att åka hem till sitt folk med evangelium, svarade han nekande. Och naturligtvis var det då en omöjlig tanke.

Att evangelisera och missionera efter våra västerländska missionsmallar är helt otänkbart i större delen av arabvärlden. I ett muslimskt land kan man inte gå ut och sprida evangeliska traktater och inbjuda till möten. All sådan verksamhet uppfattas politisk. Religion för en muslim uttrycks inte på det sättet. Man har moskén, och till den ska man självklart gå och uppfylla sina religiösa plikter.

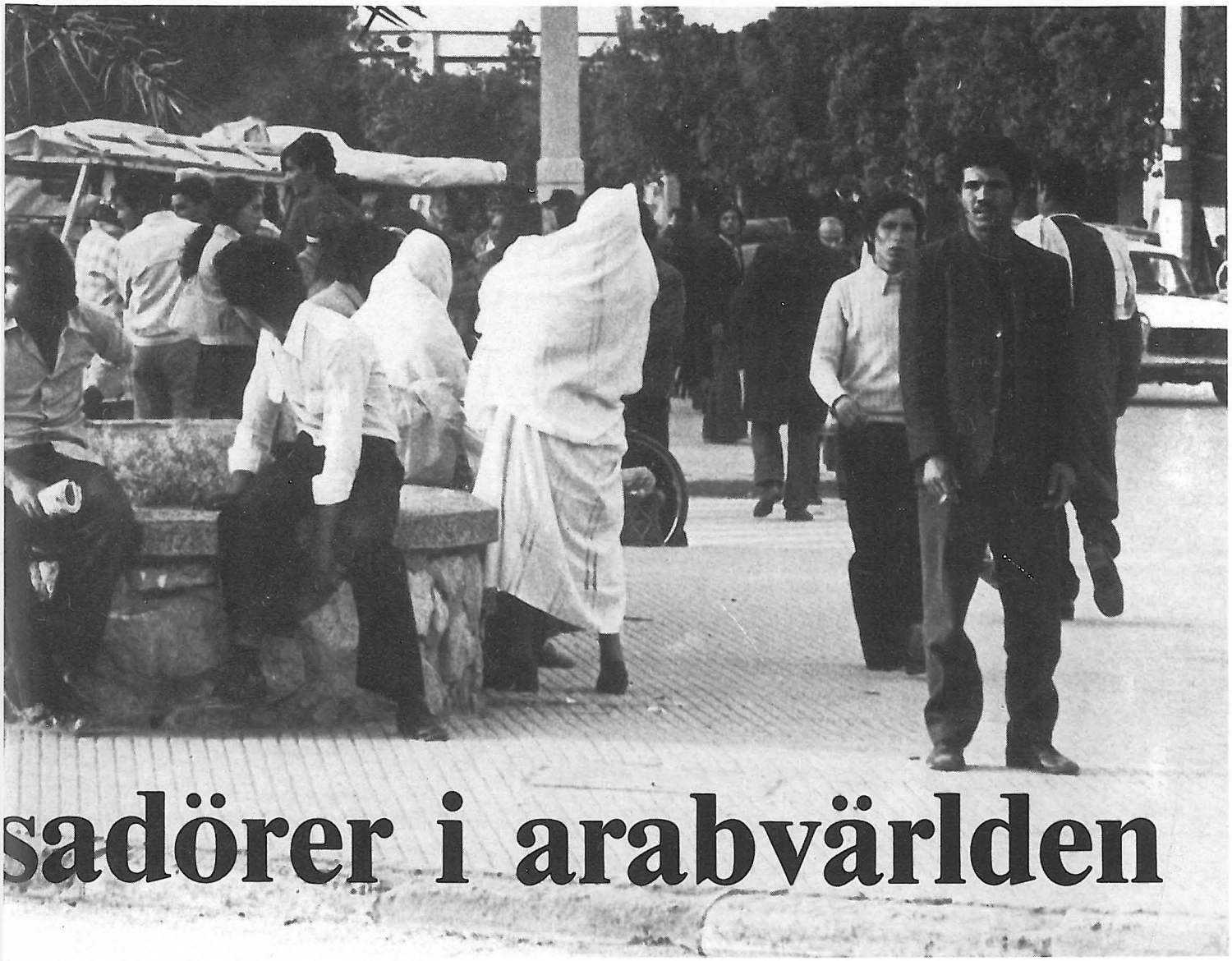
Att bli kristen innebär för en arab att förneka sin kultur, sitt ursprung och sin identitet. Det uppfattas som ett regelrätt förräderi. En arab föds muslim, med religionen som en del av sin identitet. Lämnar han den muslimska läran, räknas det nästan som att bli landsförrädare. Allt som har med religion att göra, kopplas till politik, för hela arabvärldens historia är knuten till att bekämpa folk som med religion, livsstil, handlingar och inflytande hotar deras självständighet och existens. När fransmän och andra kolonisatörer drevs ut från Nordafrika i början av detta sekel, så var det för araberna minst lika angeläget att befria sig ifrån deras religion som från deras fysiska närvaro.

När Moussa återvände till sitt land som kristen, var återanpassningen inte lätt.

— Det är svårt hitta den rätta balansgången och försöka förmedla evangelium utan att bli kopplad till västvärldens kultur och politik.

Gudsbilden

Moussa kom snart underfund med att bakom hela den muslimska religionen

sadörer i arabvärlden

som så regerar varje arabs hela varelse, finns en mycket mäktig andefurste som man måste ta upp kampen emot i intensiv och uthållig bön. En gång hade han ärende på en statlig administration för att få papperen för sin bil ordnade. Han sökte en tjänsteman som inte var där, och började fråga om när han skulle komma och om det möjligen fanns någon annan som kunde hjälpa till med ärendet. På varje fråga, fick han bara svaret "Gud vet!" av en lindrigt intresserad befattningshavare. Till slut ilsknade Moussa till, och sade vresigt: "Jag får väl gå till Gud då och fråga honom direkt, för det verkar som ni här inte kan göra något!" Då tog det eld i den hittills så likgiltige mannen. Han började skrika och anropa alla andra tjänstemän i byggnaden om hjälp att uttrycka sin avsky mot Moussa, som vågat påstå något så hädiskt som att det fanns möjlighet för en dödlig människa att prata med Gud. Moussa borde hängas! Att bedja är för en muslim inte uttryck för samtal med Gud, utan det är en rituell handling, närmast en offertjänst. Man ser Gud som en mäktig potentat på distans — inte en kärleksfull och deltagande far.

När Moussa med sin familj kom till hemlandet, fick de där snart gemenskap med en lokal kristen församling. I gruppen fanns några utlänningar som hade kontakt med kristna missioner i andra länder. När man efterhand blivit utsatt för polisens undersökningar, och numera står under ständig kontroll, har man sett det angeläget att ge arbetet en inhemsk inriktning. Myndigheterna är mycket känsliga för utländsk påverkan, så gruppen känner sig mindre pressad av misstankar, när de inte kopplas till främmande organisationer. Moussa har kommit att framstå som ledare för gruppen, med den andliga utrustning och naturliga auktoritet han har.

Personligt själavinnande

Det är mycket svårt att ha verksamhet. Att över huvud taget samlas till möten ger misstankar om att man håller på med någon politisk komplott, och därför måste gruppen vara mycket försiktig med när, var, hur de samlas — och vilka som får vara med. Verksamheten får lägga tonvikten på det som väl egentligen är det ursprungliga, äkta och naturliga i sant missionsarbete: *Personligt själavinnande.*

— Man måste lära sig att gå mycket långsamt och försiktigt fram, säger Moussa enkelt. Och han fortsätter berätta om svårigheterna:

— Innan man börjar tala om vad kristendom är, måste man tala om vad den *inte* är. Det finns så många underliga föreställningar som bygger på sammankopplingen imperialism — kapitalism. En muslim som ska bli frälst, får gå igenom en fruktansvärd process. Den som går utanför de normala ramarna för vad som accepteras i den egna familjen, blir förkastad av hela släkten. Det gäller livsstil, moral och framför allt politik och religion. Varje lärosats i bibeln som för oss västerlänningar är ganska likgiltiga självklarheter som vi både kan tro på och avstå ifrån, upplevs som blasfemi för en muslim. Till exempel bekännelsen om Jesus som Guds son, treenigheten, den helige Ande — allt detta verkar groteskt för en muslim. Och det vi så ofta får höra i kristna möten och kampanjer:

forts sid 34

Gud är förmer än all världens vishet!

MARTIN JOHANSSON

Jag vill läsa ur Jeremias tjugonde kapitel. Där klagar profeten över sin födelsedag. Och på något sätt känner jag som han. Det är någonting inom mig som stämmer överens med den här klagan. För det finns något i tiden som är så grymt, och som härskar så totalt, att det verkar helt ogenomträngligt. Men vi som fått möta Guds Ord, måste göra motstånd.

Profeten säger så här: *"Du, Herre, övertalade mig, och jag lät mig övertalas; du grep mig och blev mig övermäktig. Så har jag blivit ett ständigt åtlöje; var man bespottar mig. Ty så ofta jag talar, måste jag klaga; jag måste ropa över våld och förtryck, ty Herrens ord har blivit mig till smälek och hån beständigt.*

Men när jag sade: 'Jag vill icke tänka på honom eller vidare tala i hans namn', då blev det i mit t hjärta såsom brunne där en eld, instängd i mitt innersta; jag mödade mig med att uthärda den, men jag kunde det icke. Ty jag hör mig förtalas av många; skräck från alla sidor! 'Anklagen honom!' 'Ja, vi vilja anklaga honom!'

Alla som hava varit mina vänner vakta på att jag skall falla: 'Kanhända skall han låta locka sig, så att vi bliva honom övermäktiga och få taga hämnd på honom.' Men Herren är med mig såsom en väldig hjälte."
(Jer 20:7-11)

Vilken triumf det slutar med: Gud ska vara med dig såsom en väldig hjälte! Herren själv ska vara den som ger seger på den dagen. Hur är det med våra kroppar då? Det vet vi inte. Vi kanske får utstå hugg och slag, gå igenom tortyr och en massa elände. Men du, vi vet en sak: När vi möter Honom får vi bli lika Honom. När vi kommer hem till himlen får vi höra: *"Väl gjort, du trogne tjänare!"*

Vad betyder då den här fåfängliga lusten att gå ut i världens tjänst? Att få höra av människor: "Se vad han lyckats, se så stor han har blivit; vilken framgång han har haft i sitt liv!" Men tänk att få höra det här i stället: "Han kan inte vara klok, han måste vara dum i huvudet. Han går här och pratar om Jesus. Vi vet ju att den mannen dog för två tusen år sedan, om han över huvud taget funnits. Den där bibeln innehåller ju bara fantasier!"

Tänk att få äga detta, att få stå för detta och säga: "Gud ska vara mitt vittne på den dagen!" Vilken nåd att få vara en dåre för Gud; att få tjäna Honom och visa världen i all dess vishet, att den är ingenting. Guds Ord är förmer än all världens vishet.

Jag är så lycklig att jag fått komma tillbaka till Gud, och all sorg Bibeln kan ge, är bättre än all lycka världen kan erbjuda. Jag uppmanar dig som läser detta: Tag steget att lita på Gud! Han ska gå framför dig som en tapper stridsman!

Viktigast: Kontakten med Jesus!

TOMAS FORSÉN

Guds frid, kära bröder och systrar i Herren Jesus Kristus!

Jag har en tid tänkt på en text i Joh. 15:1-8. Jesus säger ju här att han är det sanna vinträdet och hans fader vingårdsmannen. Var gren i honom som inte bär frukt skär han bort och var gren som bär frukt rensar han för att den skall bära mera frukt. Läs vidare själv till vers 8!

Vad är det Jesus vill lära sina lärjungar med den här texten? Jo, det är att vi som kristna skall bära frukt, rik frukt. Och gör vi inte det skärs vi bort och kastas i elden. Därför måste vi ju hämta näring i det sanna vinträdet.

Jag har tänkt mycket på äppelträden. På hösten när de börjar *mogna*, böjer sig grenarna ned mot marken. Och på samma sätt måste ju vi kristna böja oss *i ödmjukhet* för Gud här på vår pilgrimsvandring.

Annars kan inte Guds Ande som blev utgjuten på pingstdagen skapa någon frukt. Andens frukt är ju kärlek, gläjde, frid, tålamod, vänlighet, godhet, trofasthet, ödmjukhet och självbehärskning. (Gal. 5:22)

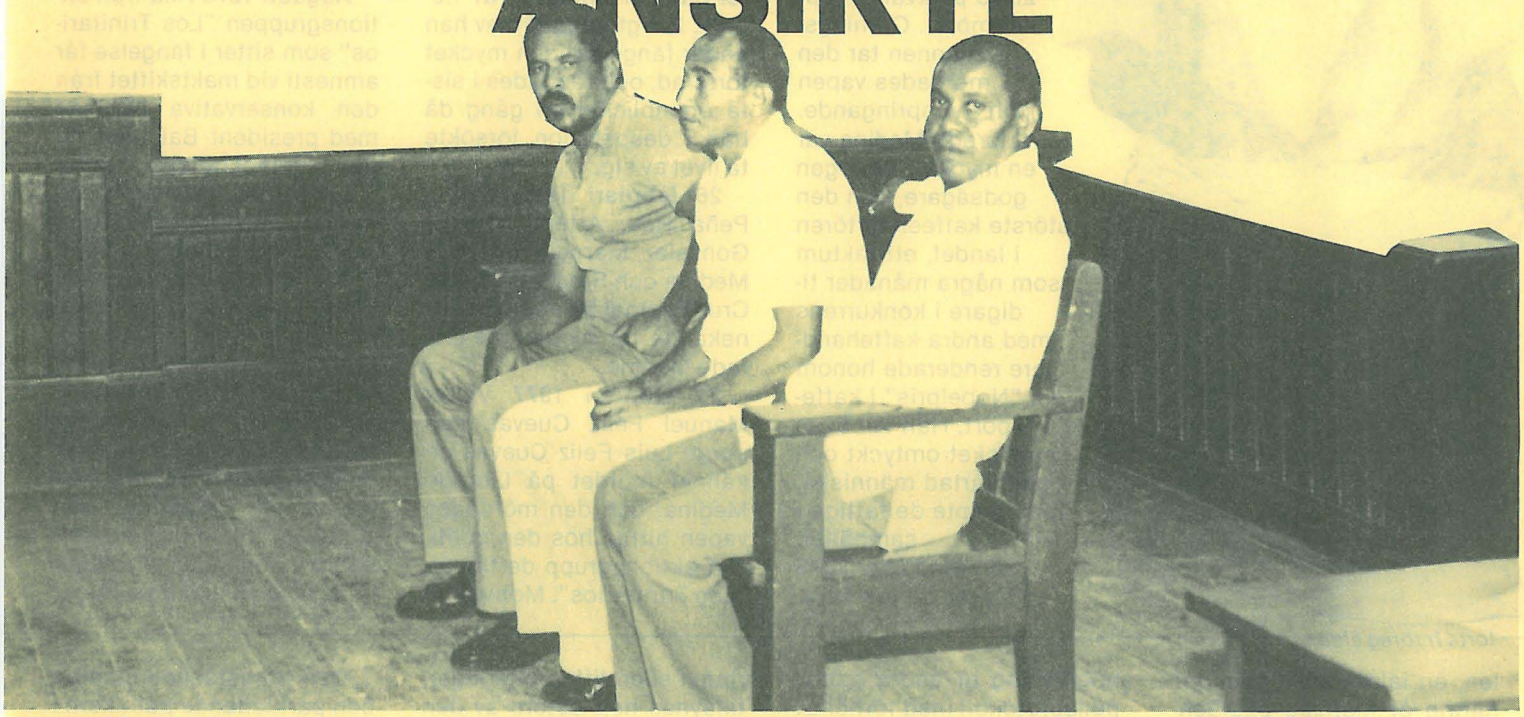
Nu skall vi ta en närmare titt på de här frukterna. Hittar du några av dem på den gren i Kristi församling som du utgör? Tänk om vi som Kristi församling kunde vara sådana grenar som lämnade allt till Jesus, och var helt nedböjda i *ödmjukhet*. Det skulle märkas hemma på jobbet, i skolan, tillsammans med bröder och systrar. Ja, tänk att bli allt-i-ett i Kristi församling! Det finns en sak som är viktigare än något annat om vi vill att det här skall inträffa i vårt liv. Det är kontakten med Herren Jesus Kristus själv och då är det väldigt viktigt att vi beder för varann. Har vi inte kärlek, då blir det ingen frukt. *Men* det finns möjlighet att utbedja sig kärlek, för utan kärleken i Kristus kan vi ingenting göra. En gren måste ha förbindelse med stammen, *en livsförbindelse,* om det ska bli någon frukt. Det säger Jesus om vårt liv som kristna: *"Om någon förbliver i mig, och jag i honom, så bär han mycken frukt, ty mig förutan kunnen I intet göra." (Joh. 15:5)*

När Jesus blir allt för oss då finns livskraften, ja, hela Jesu uppståndelsekraft. En sak måste vi ha klart för oss att när Jesus börjar verka genom oss, blir vi böjda och andens frukt växer fram. ända ner till marken. Det är så Jesus vill ha oss som församling och som fruktbärande lärjungar som bär frukt.

Guds frid och rika välsignelse önskar **Tomas Forsén**

P.S. Grenen som du utgör kan ej leva skild från stammen.

BARBARI UTAN MÄNSKLIGT ANSIKTE

Fr v Marcelino Segura Medina, Artemio Reyes González och Carlos Peña Roa i rättssalen, där de just fått besked om ännu ett uppskov på rättegången.

Mord är ett brott som en rättsstat kompromisslöst måste bekämpa med alla de medel en demokratisk rättsordning förfogar över. Men vad ska man säga då ett mord, såsom i det aktuella fallet, får hela rättsapparaten att framstå såsom inkompetent och genomkorrumperat instrument för utomrättsliga personliga, ekonomiska samt politiska intressen, och rättssäkerheten äventyras för medborgare med små resurser!

I tolv långa år har den rättssak detta gäller valsat runt i en maktapparat utan mänskligt ansikte. De som gett innehåll, namn och initialer åt detta barbari är rikskända storheter såsom MPD, Los Trinitarios, Vincho Castillo, samt lokalt konkurrerande makthavare och affärsföretag. Under tiden har en förmögenhet i form av advokatarvoden bytt ägare. Den rika s k civilparten, har pumpats på sina tillgångar, och den fattige, anklagade parten skoningslöst berövats sin rättssäkerhet. Varje rättänkande människa måste ju med vrede protestera mot det upprörande faktum att man inom dominikansk jurisdiktion tillåtit rättsvårdande organ ignorera elementära mänskliga fri- och rättigheter, och rutinmässigt konfirmera institutionaliserad laglöshet i sin maktutövning, långt utanför konstitutionens råmärken.

Det är det 92:a rättsmötet som är utlyst för att återigen konfrontera de tre exmilitärerna Carlos Pena Roa, Artemio Reyes González och Marcelino Segura Medina med sina domare. Civilpartens mäktiga juridiska ombud har funnit det opportunt att retirera till åskådarplats inför en annalkande slutuppgörelse med risk för internationell skärskådning av hela den parodiska processen.

Till dramat hör, enligt tillgängliga polisprotokoll från 1977, också fyra terroristtämplade ynglingars totala bekännelse om att de tillsammans, och uteslutande de, med varierande delaktighet, är förövarna av detta illdåd, samt deras lika totala förnekelse till all kännedom om mordet och kontakt med offret inför häktningsdomaren. Deras jakt på eldsvapen för planerade kupper hade kostat flera människor livet. Deras skuld blev emellertid aldrig slutligt fastställd inför någon domstol, ty vid Guzmáns installation i presidentämbetet, fick de amnesti, och var därmed ute ur denna brottsbild. Vad vi vet genom rykten, rycktes sedermera de flesta av dem genom bråd och våldsam död brutalt ur tiden. Den som ännu finns kvar, alltså den ende överlevande av denna terroristgrupp, har från sin vistelse på Victoriafängelset överlämnat ett brev till vederbörliga myndigheter, där han välformulerat och kategoriskt fritar de tre exmilitärerna från all inblandning i mordet på Librado Medina Santana i Neyba. Han begär samtidigt att bli hörd inför domstol för att informera om allt vad han känner till om det bestialiska mordet.

Ytterligare ett decennium skulle passera innan en rättegång vid en av huvudstadens underrätter kunde genomföras. Då fanns det definitivt ingenting mer och annat än vid alla tidigare tillfäl-

forts nästa sida

Ynglingen David Perez begrundar utredningen i målet av de tre exmilitärerna från Neyba. Tolv år i kamp för rättvisa och 3 000 papper i akten!

3 september 1975 Librado Medina Santana skjuts ned på öppen gata framför justitiepalatset i staden Neyba i östra delen av Dominikanska Republiken. Klockan är omkring 20.00 på kvällen, det är mörkt. Gärningsmännen tar den mördades vapen och flyr springande. Librado Medina var en mycket förmögen godsägare, och den störste kaffeexportören i landet, ett faktum som några månader tidigare i konkurrens med andra kaffehandlare renderade honom s k "Nobelpris" i kaffeexport. Han var även en mycket omtyckt och godhjärtad människa, som hjälpte de fattiga i samhället.

26 september 1975 Korpral Carlos Peña Roa och menige Artemio Reyes González och Marcelino Segura Medina suspenderades från armén och anhålls som misstänkta för att vara de s k "materiella mördarna". Sergio Cruz Espinal, också kaffehandlare, anhålls som misstänkt "intellektuell mördare".

Efter åtta månader släpps Sergio Cruz efter att ha överklagat häktningen, och där förklaras att det inte finns rekvisit för häktning av honom. Enligt uppgift blev han under fängelsetiden mycket torterad, och räddades i sista ögonblicket en gång då han i desperation försökte ta livet av sig.

26 februari 1976 Carlos Peña Roa, Artemio Reyes González, Marcelino Segura Medina och Sergio de Jesus Cruz Espinal häktas mot sitt nekande för mordet på Librado Medina.

21 februari 1977 Victor Manuel Feliz Cuevas och Jorge Luis Feliz Cuevas erkänner mordet på Librado Medina, och den mördades vapen hittas hos den politiska aktionsgrupp de tillhör, "Los Trinitarios". Motivet till mordet uppges var att få tag i eldsvapen för kupper, rån och övriga våldsaktioner för att störta regeringen.

1 mars 1978 Vid häktningsförhören, återkallar de män som bekänt mordet åter sina deklarationer. De förklarar att polisen hittat på en historia, och de vet inget om mordet på Librado Medina. De häktas emellertid som misstänkt inblandade i mordet.

Augusti 1978 Alla från aktionsgruppen "Los Trinitarios" som sitter i fängelse får amnesti vid maktskiftet från den konservativa regimen med president Balaguer till den demokratiska under Guzmán. De tre exmilitärerna blir kvar i fängelse. Och varje utsatt rättegångsdag blir det uppskov. Uppskov för att det saknas vittnen, att vittnen inte kallats på rätt sätt, att åklagare, domare och advokater inte haft tid sätta sig in i utredningen. Uppskov på uppskov, år efter år. Målet överförs från Neyba till Barahona, och slutligen till huvudstaden Santo Domingo. Tydligen finns mycket mäktiga intres-

forts fr föreg sida

len, en iakttagelse som ger näring åt mångas påståenden om att de mekaniskt upprepade prolongationerna var medveten manöverkonst för att helt enkelt komma undan en verkligt förutsättningslös analys med objektiv prövning i ett domslut med klart redovisade skäl. En framväxande opinion genomskådade den tydliga tendensen och satte stopp för fortsatt hemlighetsmakeri med att på olika sätt ge offentlighet, nationellt och internationellt åt detta mycket flagranta brott mot konventionerna om de mänskliga rättigheterna, som ju är integrerade med det dominikanska lagsystemet och självklart ska respekteras i rättsskipning och all statlig maktutövning.

Efter en summarisk rättegång utan några anspelningar på de amnestipriviligierade ynglingarnas protokollförda bekännelser om att de var förövarna, rafsades snabbt ihop en dom, efter högläsning ur andra gamla polisprotokoll med förhör av vittnen, som vare sig nu eller tidigare infunnit sig till någon rättegång. Organiserad vittnesstrejk kan ju också vara ett användbart påtryckningsmedel för den som vill och kan bestrida kostnaderna. De i internationell rättspraxis helt förkastade paraffintestet som bevisning för att styrka brott inför domstol, blev hörnpelare för åklagarens yrkande och domarens straffmätning. Innan paraffinprovet förpassades till kriminalhistoriens museum på grund av sitt opålitliga bevisvärde, handlade tidsintervallen mellan skottavlossning och tidpunkten för testet om några timmar. I det aktuella fallet var tidsmarginalen förlängd till tre veckor. Är detta uttryck för efterblivenhet eller grov spekulation i de åtalades okunnighet? Det bekymrade i varje fall inte den tuggummituffe domaren det minsta. Han avkunnade ett tjugoårigt fängelsestraff utan graderingar eller differentieringar, tillsynes helt ostörd av den pinsamt lotterimässiga karaktären av en rättegång, där det redan från början var uppgjort att de åtalade hade dragit en nitlott. Detta outhärdliga intryck av hasard inom rättsapparaten, till förfång för dåligt rustade medborgare, blir naturligtvis inte mindre, då det sedermera visade sig att domaren dragit på sig offentliggjorda misstankar om lukrativ domsförsäljning och annan kvalificerad brottslighet såsom inkomstbringande extranäck. Civilpartens advokat pläderade, oetiskt och mot bättre vetande, då han låtsades betona att den starka bevisningen otvetydigt band de åtalade till brottet. Även om den positionen ruinerade ett antal rättslösa människors liv, så var den beprövad och effektiv såsom kassapjäs för en partiledares kostnadskrävande propaganda för att höja rättssäkerheten för medborgare som har råd att betala den.

Den framstående juristen och partiledande politikern i en och samma person tycks ha presterat en suspekt koppling mellan vitt skilda intressen och oförenliga motsatser i sin offentliga verksamhet. Ett tolvårigt skenprocessande med över nittiotalet utlysta och uppskjutna rättegångar, borde ju ha varit skäl nog för en civilicerad jurist och demokratiskt sinnad politiker att utan hänsyn till andra skumma intressen, med pondus markera de gränser som inte får överskridas, genom att uttala sitt veto mot denna form av inhumana maktmissbruk och rättsövergrepp, som vanligtvis först och främst drabbar resurssvaga medborgargrupper.

Inför det fjärde rättsmötet i appellationsdomstolen fredagen den 28 augusti, måste vi såsom de åtalades närstående, släkt och vänner, vädja om att domstolen nu sätter stopp för den förnedrande fängelsevistelse som inte kan anses ha nå-

sen att hålla kvar männen i fängelse. Landets mest kände, mäktigaste och dyraste advokat, som dessutom är ledare för ett politiskt parti, Vincho Castillo, representerar den mördades familjs intressen.

Hösten 1985 Esteban Matos, kusin till en av de fängslade exmilitärerna, Marcelino, informerar Comunidad Maranata, där han är med i församlings- och skolarbetet, om hur dessa exmilitärer nu suttit i över tio år och ett åttio tal uppskov av utsatt rättegångsdag. De har ännu inte i domstol blivit prövade och dömda för det brott de är anklagade för — och andra erkänt.

Våren 1986 Arne Imsen, som för tillfället är på besök hos kommuniteten, börjar besöka fångarna, skriver till Justitieministern, presidenten, internationella Juristkommissionen och uppvaktar olika instanser. Han lämnar kopior av sina skrivelser till press, radio, TV och olika organisationer nationellt och internationellt. Så skapas efterhand publicitet omkring detta skandalösa rättsfall.

27 maj 1986 På grund av internationella påtryckningar, tvingas slutligen en rättegång fram. Inget vittne var närvarande till muntligt förhör. Över ett decennium gamla polisförhör lästes upp. En summarisk dom utan differencieringar utmättes: 20 års fängelse, och de dömda ålades betala både rättens och civila partens kostnader.

30 maj 1986 Exmilitärerna överklagar domen.

6 juni 1986 Civilparten överklagar domen.

9 juni 1987 Victor Manuel Feliz Cuevas skriver ett brev från fängelset Victoria där han hamnat för mord. Han berättar utförligt om hur han och hans kumpaner planerade och utförde mordet på Librado Medina. Han vädjar till de auktoriteter det vederbör att släppa de tre exmilitärer som suttit oskyldigt i tolv år, och erbjuder sig vittna vid nästa rättsmöte. Brevet publiceras i olika media, och får till resultat att en representant från den mördades släktingar uppsöker honom och erbjuder pengar om han tar tillbaka sin bekännelse. Och hotar ge motsvarande summa till medfångar att mörda honom om han nekar. Victor deklarerar att de får göra vilket de vill; han har omvänt sig och ämnar tala ut om det som är sant. I kompletterande brev berättar han att han inför häktningsförhandlingarna tagit tillbaka sin bekännelse, eftersom han fått reda på att den mördades änka bestämt vidhöll att det var de tre exmilitärerna som var förövare av mordet.

4 augusti 1987 Inför detta tredje utsatta rättsmöte i appellationsdomstolen har presidenten för kommittén för mänskliga rättigheter, dr Martinez Portorreal åtagit sig de tre exmilitärernas försvar. Han utsätts för påtryckningar från en advokat som uppger sig vara den mördades systerson. I telefonsamtal frågar denne Portorreal hur han kan "ställa upp för yrkesmördare".

Pastor Arne Imsen besöker advokaten-släktingens kontor, och undrar hur han som advokat vågar utöva påtryckningar mot en kollega. Påtryckningarna mot försvarsadvokaten upphör, men Victor blir ytterligare hotad: Om han inte tar tillbaka sin bekännelse, kommer det att gå hans släktingar illa.

I appellationsdomstolen har man nu hunnit ha fyra rättegångstillfällen, och alla gånger med uppskov. Senast på grund av att två domare uppgavs vara sjuka och en åklagare hade tagit semester.

7 december 1987 är det datum som utsatts för nytt rättsmöte. Blir det rättegång? Kommer rättvisa att skipas?

STINA FRIDOLFSSON

---

gon funktion såsom prevention för laglydnad eller brottsbekämpning. Mordgåtan kommer aldrig att hitta någon autentisk lösning så länge ytliga tekniska förenklingar får ersätta genomlysande prövning av hela akten, och därtill genomförd med etiska krav på sanning, klart dokumenterad i en objektiv och oantastbar dom.

Vi vädjar inte i första hand om barmhärtighet för oss och våra fängslade vänner, utan om den självklara rätt konstitutionen tillerkänner varje medborgare i detta land!

Ovanstående artikel skrev Arne Imsen som information till massmedia, och vädjan till myndigheterna, inför en presskonferens hos kommittén för mänskliga rättigheter i Santo Domingo, dagarna innan senast utsatta rättsmöte, den 28 augusti, som åter resulterade i uppskov — till den 7 december 1987.

Vid de senaste rättsmötena med de tre exmilitärer som anklagats för ett mord som andra bekänt, har en uppmärksam press varit starkt representerad och filmat, fotat, bandat och skrivit. Från det att tidigare, motsträvigt och artigt, noterat att en svensk pastor försöker hjälpa mordmisstänkta fångar, har den internationella uppmärksamheten provocerat fram ett stort intresse för saken. Tongivande journalister och redaktörer för nu en principdebatt om rättsrötan i landet, med dessa fångar som exempel. (Se artikel ur Ultima Hora, sid 24!)

På bilden ses fången Marcelino Segura Medina berätta för pressen om sin situation. Han hade just fått besked om ytterligare ett uppskov.

– Vi hoppas på

Artemio arbetade som militär i Neyba. Plötsligt och oförtänkt kom tragedin och krossade hans familj. Artemio anklagades för att tillsammans med några andra militärer ha medverkat till ett mord.

Frun stod ensam med fyra barn, varav det minsta var 23 dagar gammalt när maken hämtades av polisen.

Idag, 12 år senare, sitter Artemio och hans kamrater fortfarande i fängelse. Trots att utredningar, vittnesmål och förhör pekar på att de är oskyldiga.

Att en man dessutom bekänt brottet har inte förändrat någonting...

reportage: ULLA NÄSHOLM och STINA FRIDOLFSSON

Neriz Peña har lyckats hålla bilden av Artemio levande för sina barn, trots att han sedan 12 år tillbaka sitter i fängelse. Det finns vid det här laget bevis att han är oskyldig. En annan person har dessutom bekänt brottet Artemio och hans kamrater anklagas för.

Det har inte förändrat något. Fortfarande sitter Artemio i fängelse och domen skjuts upp gång efter gång. Orsakerna till uppskoven verkar onekligen lite oklara, milt sagt, men som Neriz säger: "De vill att Artemio ska ruttna i fängelset."

Neriz Peña är inte bitter, konstaterar bara fakta. Familjen bor i ett litet, enkelt, på gränsen till torftigt hus i ett överbefolkat område i utkanten av slummen.

Huset blänkte och allt var dammfritt, prydligt och välordnat. Barnen väluppfostrade och modern själv som hemmets samlande faktor och medelpunkt hade en värdighet och styrka man nästan uteslutande möter hos människor som kämpat hårt.

Neriz uttrycker sig klart och koncist, de många ärendena till myndigheter och instanser har förmodligen gett henne den skolningen. Några veckor efter mordet på en inflytelserik kaffehandlare vid namn Librado, Medina Santana, hämtades Artemio av polisen, misstänkt för delaktighet i mordet.

Vad gjorde ni den 3 september?

— Artemio var på sitt arbete och kom hem kl. 20.00. En flicka som hjälpte mig i hemmet åkte hem och Artemio och jag skalade platanos som vi skulle ha till kvällsmat.

— Under kvällen var det ytterligare två personer som såg Artemio. De som såg honom heter Blanco och Jacob.

Vad gjorde du när man anklagade Artemio?

— Jag var inte rädd och tyckte inte att jag hade något att frukta för och jag började arbeta för att Artemio skulle bli fri, för jag visste ju att han var oskyldig.

— Jag tog ofta barnen med mig, men jag förstod att jag måste hitta en plats där jag kunde lämna barnen. De små resurser vi hade krympte snabbt samman — det var resor, advokatarvoden etc. Vi hade inte till det allra nödvändigaste och det började bli svårt för oss.

— Han som var Procurator då, A. F. Peréz, hjälpte mig mycket. Det var också han som sände efter Los Trinitarios för att förhöra dem.

— Jag ville ha rättvisa och jag hade läst i tidningen att den revolver med vilken Librado Medina dödades hade återfunnits hos Los Trinitarios. Jag var säker på att Artemio skulle släppas, men inget hände...

Du visste att din man var oskyldig?

Vid den frågan blir Neriz upprörd och svaret kommer stötvis inför de plågsamma minnena.

— Men det finns en Gud i himmelen som vet allt och inför honom ska vi göra räkenskap för våra gärningar. Jag visste ju hela tiden att min man var oskyldig. De sköt upp rättegången hela tiden och det skulle de inte ha gjort om allt varit rätt.

— Jag hade barnen med mig och uträttade mina ärenden och medan Artemio var i Neyba gick jag varje

Neriz Pēna intervjuas av Stina Fridolfsson, med Arne Imsen som engagerad sekundant.

rättvisa...

Neris Peña tillsammans med sina barn som hon under stora uppoffringar gett god uppfostran, trots att pappa suttit i fängelse sedan de var små.

dag med mat till honom eftersom jag bodde där.

Folket utpekade de tre militärerna som mördarna, även om det var många som visste att de var oskyldiga. Inget stämde med vad människor sett eller hört — man hade bara bestämt att de var skyldiga.

Los Trinitarios hade i ett polisförhör bekänt att de var skyldiga, men om det togs ingen notis. Ånkan till den mördade tog Gud till vittne att det inte *kunde* vara Los Trinitarios som var de skyldiga (trots deras bekännelse och trots att mordvapnet återfanns hos dem). Det var ytterst angeläget att straffa militärerna. Om inte skulle Gud döma dem som underlät att ge militärerna deras straff.

Hur kunde du överleva utan försörjare?

— Jag gick till Artemios far någon gång då vi hade problem med huset. Många gånger när vi skulle äta grät jag — vi hade ingenting att äta. Mina syskon hjälpte mig att överleva.

— När Los Trinitarios erkände att det var de som begått mordet då trodde jag att de skulle frige Artemio, för då visste de ju att han var oskyldig. Men vad de gjorde var att frige Los Trinitarios.

— Efter 4-5 månader flyttade jag till Santo Domingo. Jag fick respengar så jag kunde hälsa på Artemio i Neyba. Ingen av Artemios släktingar bodde i Neyba, men jag hade inte möjlighet att stanna där. Om vi inte skaffade oss resurser på något sätt skulle vi dö.

— Jag bodde först en tid hos mina syskon i Neyba, sedan gifte jag om mig och flyttade till Santo Domingo.

Neriz har aldrig varit kallad till polisförhör, varför kan hon inte svara på. Inte heller har hon sett något polisprotokoll. Familjen kände överhuvudtaget inte Librado Medina.

— Det verkar som om de vill att militärerna ska ruttna i fängelset. Men jag accepterar inte domen och barnen behöver sin far.

Inför senaste uppskovet; då två domare och en åklagare var sjuka, och biträdande åklagaren hade begärt semester varför rättegången flyttade fram till 7 december, säger hon:

— Det verkar som om de inte vill ha någon rättegång.

Det har kommit ett brev från en medlem i Los Trinitarios där han bekänner att han begått mordet och Neriz menar att det måste man ju döma efter och inte bara låta tiden gå och låta exmilitärerna sitta kvar i fängelset.

Nu har man t o m uppsökt och hotat mannen som bekänt brottet. Han har erbjudits pengar för att ta tillbaka sin bekännelse. Osökt frågar man sig varför man vill använda så mycket pengar att tysta detta mord?

Neriz säger hastigt:

— De vill inte att den skyldige ska bli dömd. Men det borde bli rättvisa och inte betalas pengar för att någon ska ljuga.

Barnen som inte minns mycket av händelsen har genom sin mor fått en bild av det som hänt. Äldste sonen som var fyra när fadern fängslades säger:

— Det är orättvist att pappa ska vara i fängelse. Det blir mamma som får ta hand om oss och hon har inte resurser så vi kan få rättvisa.

Barnen har regelbunden kontakt med sin far och hälsar ofta på honom i fängelset.

Nu har familjen tillsammans med Artemio och hans kamrater den förhoppningen att fängelsetiden snart ska vara slut. Med så starka påtryckningar från både nationella och internationella massmedia, med krav på förklaring från Internationella Juristkommissionen och med en seriöst arbetande advokat från Kommittén för Mänskliga Rättigheter i Santo Domingo kan man börja skönja en ljusning i detta olustiga fall som blivit rekord i dominikansk rättshistoria.

Arne Imsen som arbetar intensivt och målmedvetet för att få en lösning till stånd i detta komplicerade rättsfall med sina 92 uppskov, hoppas att tillsammans med Artemio, Carlos och Marcelino kunna glädja sig åt snar frigivning av dem som så orättfärdigt berövats 12 år av sina liv.

Dr Ramon Martinez Portorreal, advokat och ordförande för den dominikanska kommittén för Mänskliga Rättigheter, var tvungen att gå under jorden en tid. Det gjordes ett attentat mot hans liv, och under sju månader arbetade han därför i USA.

Andra gånger har hans bil blivit förstörd, och han arresterades natten innan en viktig rättegång. Sedan släpptes han så att han skulle kunna gå till domstolen.

Metoderna att hindra honom i arbetet för de mänskliga rättigheterna har varit många. Allt ifrån vädjanden, pockanden, varningar och till direkt hot.

Hans fru är ofta rädd, och gråter ibland.

Dr Portorreal har nu åtagit sig försvaret av Artemio, Carlos och Marcelino, vilka sedan tolv år tillbaka suttit oskyldigt fängslade i Dominikanska Republiken.

Arne Imsen samtalar med dr Martinez Portorreal på hans kontor, tolka

Ordföranden i kommitté

— Jag hot

Våningen där dr Portorreal har sitt kontor är belägen en trappa upp i ett gammalt hus i en av de äldre, förnämare stadsdelarna. Advokatens namn kan man läsa på fasaden där kontoret ligger. I lokalerna under kontoret finns en boutique med dyra turistsouvernirer.

Inne på kontoret råder en öppen, trivsam och nästan glad stämning, och personalen är utåtriktad, tålmodig och hjälpsam. Väggarna är täckta av bilder från organisationer för Mänskliga Rättigheters arbetsområden i olika delar av världen. För det är som ordförande och grundare av kommittén för Mänskliga Rättigheter i Dominikanska Republiken som Martinez Portorreal kommit att bli så känd, och i viss mån också omstridd.

Advokaten tog artigt emot och beklagade att han var sen. Ett utdraget möte i kommittén hade, tillsammans med det tropiska regnet, orsakat förseningen. Det blev alltså inte den tid för samtal och intervju som från början var tänkt. Klienterna väntade, och jag hade alltså att med några frågor försöka lära känna den dynamiske och färgstarke advokaten.

Han har nu åtagit sig fallet med Artemio, Carlos och Marcelino; de tre exmilitärer som suttit oskyldigt fängslade i 12 år, och som genom Arne Imsens intensiva arbete tillsammans med Comunidad Maranata nu kommit en bit framåt.

Med dr Portorreals engagemang i detta märkliga rättsfall har det nu blivit både besvärligare och pinsammare att försena och försvåra rättegången. Innan föregående rättegångsdag, blev advokaten uppringd och *avrådd* att försvara "yrkesmördare"! Detta, trots att det i hela pressen offentliggjorts ett brev där den skyldige bekänt. Han är nu redo att med sitt vittnesmål i rätten fria de tre exmilitärerna. Men detta huvudvittne har hotats till livet om han vidhåller sin bekännelse...

Saken förs framåt, men det hela är så känsligt, att några av motpartens inflytelserika personer börjat dra sig tillbaka. Det ser inte riktigt bra ut att komma på kollissionskurs med ordföranden för kommittén för Mänskliga Rättigheter, och metoderna behöver kanske justeras för att man ska uppnå sina syften. Det kanske inte räcker med att hur många gånger som helst åberopa att ingen haft tid att sätta sig in i fallet, då tolv år redan gått.

Under åren har Portorreal varit utsatt för olika typer av påtryckningar; allt från pockande anspelningar, varningar och hot. 1986 var advokaten tvungen att gå under jorden, och tillbringade sju månader i USA.

— Det gjordes attentat mot mitt liv, och därför arbetade jag en tid som konsult i karibiska frågor i en organisation som ligger i Washington, USA.

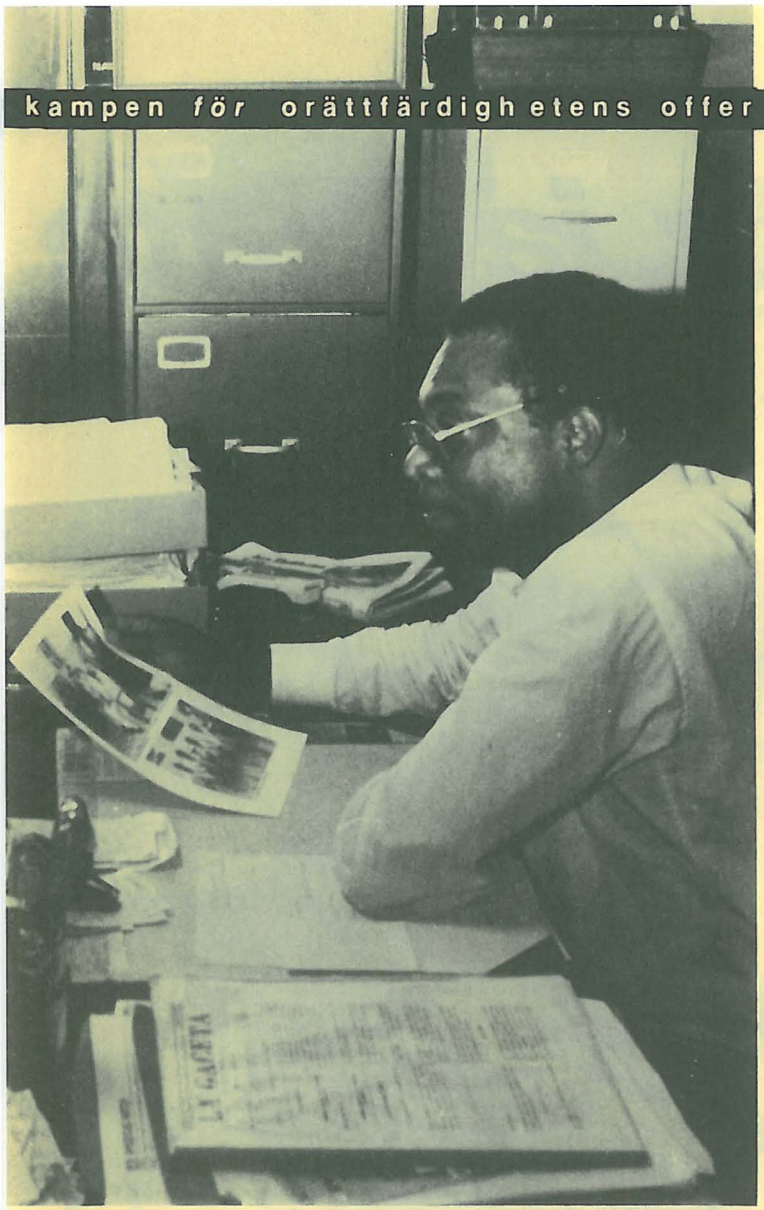
Det är arbetet i kommittén som utgjort en fara, och han har ofta varit utsatt för påtryckningsmetoder. Han berättar:

— Dagen innan en rättegång blev jag arresterad och inlåst i 24 timmar. Sen släpptes jag på morgonen för att gå direkt till rätten.

— Vid ett annat tillfälle prejades jag under bilkörning, och bilen blev totalförstörd.

Rimligen borde han ta varning av dessa incidenter, men det har inte avskräckt

kampen för orättfärdighetens offer • kampen för orätt

av Stina Fridolfsson. Foto: BERNO WIDÉN

för Mänskliga Rättigheter:

as till livet

reportage: ULLA NÄSHOLM

honom från att fortsätta. Han har fru och tre barn, och säger:

— Min fru är ofta rädd, och gråter ibland. Samtidigt vet hon att någon måste sköta det här arbetet, och att det är viktigt.

Portorreal är kraftfull. Han utstrålar energi, ögonen gnistrar, och rösten kan vibrera av vrede när han attackerar det han anser vara fel, eller håller ett anförande till försvar för någon oskyldig klient.

— Det är en skam för vårt land, och ett spel om människoliv, ropade han ut i rättegången mot våra fängslade bröder, när rättegången åter uppsköts.

— Nästa rättegång måste de släppas fria (även om de inte blir frikända), och då kan vi utifrån den domen arbeta vidare, så att de kan bli förklarade oskyldiga, och dels få vissa skadeståndsanspråk tillgodosedda.

— Det kan ta 5-6 år, men vi fortsätter kampen även sedan de blivit fria!

Med de påtryckningar som gjorts, och den opinion som bildats, är det nog troligt att de måste bli frikända, även om de inte blir det i den här instansen.

Den seriöst arbetande advokaten har en glimt i ögat, ett sätt att se med humor på tillvaron. Ansiktet spricker i ett stort leende, och visar de vita tänderna, och det allvarliga ansiktet förvandlas och man smittas av skrattet och rycks med av entusiasmen. Förmodligen är det hans humor och positiva syn som hjälper honom att fortsätta kampen, även om den ibland, åtminstone för mig, av och till kan verka utdragen och tröstlös.

I ett land där rätten kan köpas för pengar, och advokater generellt inte verkar göra mer än i bästa fall infinna sig till domstolen, är det en befrielse att möta Portorreal. Fortfarande har han inte tagit ett öre i ersättning för att ha åtagit sig de tre exmilitärernas sak. Det handlar verkligen både om hårt arbete och engagemang.

— Vi kan tala om betalning senare — när de är fria, sa han när frågan om arvode kom upp.

— Se till att ni uppmuntrar dem, var avslutningshälsningen inför föregående rättegång, och syftade givetvis på våra bröder i fängelset.

Portorreal är en känd personlighet, och förekommer ofta i TV- och tidningsintervjuer. Det finns ett populärt program, kallat "Hos barberaren", och där intervjuades Portorreal medan han satt i barberarstolen. Det hela gav ett smått löjligt intryck, men det är tydligen ett sätt att få människor att lyssna till allvarliga saker om de blandas tillräckligt med skämt och inramningen är en smula komisk.

I denna miljö lyckades Portorreal ta upp en del av omständigheterna kring fallet med våra bröder.

Det kanske ska tilläggas, att det anses vara en ära att bli intervjuad i nämnda barberarstol.

Kommittén för Mänskliga Rättigheter i Dominikanska Republiken, fyller i dagarna fem år, och jag förärades en affisch som celebrerade detta. En duva som med blodfläckade vingar siktar och strävar mot ljuset.

Kommittén kämpar med ekonomiska problem. Man har inte rönt någon förståelse för att hjälp skulle behövas.

— Man anser inte det behövs något stöd här. Vi har ju frihet och demokrati, och en kommitté för mänskliga rättigheter borde vara överflödig här!

— Tänk er om det *inte* var demokrati, hur skulle det då vara...

Han säger det i lätt ton och med aningen av ett leende, men uttrycket i ansiktet talar ett annat språk, och ögonen mörknar.

— Demokratin här är bara skenbar, och lagarna fungerar inte.

— Men för att komma tillrätta med problemen och få en ändring till stånd, måste människor få kunskap om vad som verkligen händer. De flesta är väldigt okunniga om förhållandena, och därför kan orättvisorna fortgå.

Ofta hör man radionotiser om fall där Portorreal engagerat sig för haitianska flyktingar som har en osäker och svår tillvaro i Dominikanska Republiken.

— Behovet av en kommitté för mänskliga rättigheter växte fram när jag såg hur många oskyldiga som satt i fängelse. Många var inte dömda, eller ens registrerade.

— Ännu svårare har de haitianer som kommer hit, och många av dem bara försvinner.

Något måste göras för dessa flyktingar, och därför har Portorreal engagerat sig mycket för deras sak. Utan tvekan är det Portorreal som är motorn och drivkraften i föreningen, och han som utvecklat arbetet vidare.

Under alla förhållanden är det inspirerande att möta en sådan personlighet med så mycket medmänsklighet och vilja att kämpa för rätten i detta land. Det visar en stråle av hopp i en annars ganska mörk tillvaro, där rätten satts på undantag, och människor alltmer förlorat tilltro till lag och rätt.

Varför får jag inte

Till
Socialdistrikt 1. Rehnsgatan 20
STOCKHOLM.

Jag är 12 år. Jag har varit skilt från pappa i 5 år. Varför får jag ej bo hos min far? 1983 rövade socialen bort mig från pappa. Nu har jag och pappa varit på rymmen, det har varit underbart roligt hos pappa under dessa månader. Jag tycker socialen ska låta mig vila och bo hos min egen far. Jag tycker om honom och vill bo hos honom.

2019 87

Frans Lovász

Foto: STINA FRIDOLFSSON

bo hos min far?

DET ÄR NU omkring ett år sedan etablissemang och opinion här i landet samlade sig till solidariska demonstrationer *mot* supermaktens omänskligheter och *för* de drabbade estniska föräldrarna med framför allt modern Leilas beundransvärda och modiga aktioner för sina och familjens elementära mänskliga fri- och rättigheter. Den onaturliga hämndaktionen med separation såsom hot- och påtryckningsmedel, upplöstes genom obekväm uppmärksamhet i en efterlängtad återförening, applåderad av massmedier och blombeströdd av allmoge och makthavare ända upp på statsministernivå. Jätten i öst reti-rerade inför de kompromisslösa rättvisekraven om familjens återförening. Sovjetbyråkrater och politiker behövde åtskilliga dagar för omsvängningen, men reträtten kom dock jämförelsevis snabbt. Separationen blev diplomatiskt ömtålig och politiskt riskfull för supermakten i öst, och Kajsa har, till allas vår glädje, återförenats med sin moder i Sverige. Fortsatt lycka, mor och dotter!

MEN ACK VILKET memento! Det tycks vara långt svårare för den handplockade politiska flyktingen Ferenc Lovasz, 52-årig fader med fosterländska rötter i Ungern, att hos svenska socialbyråkrater och maktpolitiker vinna gehör för sitt minst lika rättmätiga krav om att utan konstlad och olaglig rättskipning få återförenas med sin ende son och släkting här i landet. Med fullständigt horribla tricks och metoder, påtvingas ynglingen ett familjehem i Solna, ett hem som inte på något sätt kan kompensera den ödesdigra förlusten av ett naturligt familjeliv tillsammans med den biologiske fadern.

Fosterföräldrarnas separation och skilsmässa med nya samboförhållanden, måste ha varit en långt större pina än alla de motigheter normala relationer i ett eget hem för med sig i en normalfamilj. Enskilda socialtjänstemän har t o m gått så långt i det antinit som skoningslöst drabbat fadern, att de äventyrat domstolsbeslutat umgänge mellan fadern och sonen, och överambitiöst undanröjt förutsättningarna för fastställd samvaro under en hel weekend. Man har utvecklat en slags övergripande skyddsterapi, vars syfte är att förhindra att skyddslingen utsätts för påverkan av de förment destruktiva och samhällskritiska åsikter hans fader tillvits. Samtidigt har denna fientlighet mot fadern konkretiserats i ivriga försök att placera Frans hos den biologiska moderns släktingar längre eller kortare perioder i Södertälje eller Jugoslavien. Fostermodern har fräckt och egenmäktigt suspenderat fadern såsom vårdnadshavare och olagligt iklätt sig *den* förpliktelsen i den passansökan, som ledde till ett dublettpass. Fadern, i vars byrålåda sonens lagliga pass fanns förvarat, hölls hela tiden helt utanför detta passmygel med planerade smygresor till österuropa.

FADERN HAR hela tiden, just på grund av den nidbild socialtjänstemännen tecknat av honom i sina utredningar, konsekvent behandlats på vitt skilda nivåer såsom asocial, mentalt sjuk, samhällsfarlig och olämplig såsom vårdnadshavare, varför hans son enligt dessa beskyddare skulle befrias från en natts ihopfantiserade skräckupplevelser med den "degenererade" fadern. Dessa medvetna strävanden till ett identitetsbyte, förstärks ytterligare av det faktum att Frans Lovasz i skolan blev "Frasse Motander".

forts nästa sida

Detta har hänt:

1972 kom Ferenc till Sverige som politisk flykting från Ungern. En kommission tillsatt av regeringen undersökte om de flyktingar som skulle få komma till Sverige hade oförvitlig bakgrund — ostraffade, utan lyte och sjukdom, och med goda vitsord från sina arbetsplatser. Och Ferenc, som levt ett tadelfritt liv i Ungern, och egentligen bara brustit i samarbetsvilja med det regerande politiska systemet, antogs av kommissionen, och välkomnades till Sverigen som medborgare, med allt vad det innebar av förpliktelser och förmåner.

1974 gifte sig Ferenc med en jugoslavisk kvinna som också bodde i Sverige, och året därpå föddes Frans.

1980 dog modern. En period i samband med moderns död, bodde Frans hos hennes släktingar. Dessa ville adoptera pojken, men genom domstolsutslag i Helsingborgs tingsrätt **15.1.81** fastställdens att Ferenc skulle ha vårdnaden om sin son Frans. *Och Ferenc har alltid haft vårdnaden om honom!*

20 oktober 1982 omhändertogs Frans med stöd av §6 LVU. Det skedde under dramatiska former på Sergels torg framför riksdagshuset, sedan Ferenc lämnat ett brev till Olof Palme, där han vädjat om hjälp i sin svåra familjesituation. Ferenc beskylldes för hot mot tjänsteman.

Våren 1983 anmäldes omhändertagandet till Europadomstolen. Där beslöt man ta upp fallet, men då UD:s rättschef, Hans Corell som företrädde svenska staten, beskrev Ferenc Lovasz som "mentalt obalanserad och degenererad", avskrev kommissionen ärendet i **december 1985.** Först sedan Ferenc' advokat Lennart Möller vänt sig till UD, skrev Corell ett brev, där uttalandet togs tillbaka. "Det var ett misstag vid översättningen till engelska. Det korrekta ordet skulle vara *nedgången.*", förklarade han. Efter att advokaten påtalat UD:s misstag, har kommissionen fattat det ovanliga beslutet att åter ta upp målet.

Juli 1983 — försvann Ferenc med Frans i samband med umgängestillfälle. Från socialförvaltningens familjevårdssektion gjordes polisanmälan, samt handräckningsbegäran. Ett otal brandbilar, polisbilar med bemanning och hundar utkommenderades för att hämta Frans från sin far till fosterhemmet. Utan framgång.

11 juli 1983 — fadern blev häktad i sin frånvaro för egenmäktighet med barn.

14 juli 1983 — man hittade fader och son i ett hem utanför Kramfors. Fadern fördes till häktet i Stockholm, där han kvarhölls till **21 juli**. Frans hämtades av fosterföräldrarna tillsammans med fosterhemsinspektör.

21 september 1983 — fadern dömd till 20 dagsböter för egenmäktighet med barn.

Från **maj 1984** till **januari 1986** fick Ferenc inte se sin son. Under **1986** fick de träffas sex gånger; en timme varje gång i socialnämndens korridor med hård polisbevakning. Förbjöds samtala med varandra på modersmålet utan tolks närvaro.

December 1986 — Länsrätten beslutade att Ferenc skulle få umgängesrätt med sin son, och målsättningen skulle vara att deras relationer normaliseras och pojken återförs till hemmet. Från lokala socialmakten har man hela tiden gjort allt för att hindra umgängesrätten.

Midsommar 1987 skulle Frans få vara tillsammans med sin pappa ett par dagar. Då sonen inte ville återvända till fosterhemmet, beslöt far och son att åka på semester tillsammans. Socialnämndens engagerade tjänsteman svarade med att polisanmäla fadern för egenmäktighet med barn.

13 september 1987 — ett tiotal polisbilar kom till Maranataförsamlingens center Bällstalundsskolan i Bromma, där de sökte Ferenc Lovasz och hans son. Man omringade skolan, blockerade utfarter, och väntade på direktiv för husrannsakan. Styrkorna drogs emellertid tillbaka — denna gång.

Detta ärende har varvats minst tre gånger genom rättsapparaten med enorma och meningslösa kostnader. Det har engagerat socialtjänstemän, advokater, domare, rättstjänare, poliser, sekreterare. Hur mycket resurser, tid och samvete har svenska staten råd att satsa på en inhuman separationspolitik, effektuerad av en arrogant, lokal socialmakt?

Stina Fridolfsson

Socialtjänstlagens intentioner:
"Grundtanken är att den enskilde med förtroende skall kunna vända sig till socialtjänsten med begäran om hjälp utan att riskera icke önskade konsekvenser i form av olika tvångsåtgärder."

forts fr föreg sida

Primus motor i denna olagliga kampanj mot en enskild medborgare; en socialinspektör, försäkrar utan minsta tveksamhet att det var rätt att sätta sig över domstolens beslut och förhindra det dygnslånga umgänget utan övervakning av poliser och socialtjänstemän i deras gemensamma bostad, och hon förklarar sig vara redo att ta sitt straff för brottet. Hon tycks vara helt okänslig för det missförhållandet att hon sätter rättsordningen ur funktion, berövar två individer deras rättsskydd och bestraffar dem godtyckligt och egenmäktigt som om det vore den naturligaste sak i världen. Detta socialtvång på tjänstemannanivå är förmodligen mer regel än undantag, ty annars skulle inte en socialinspektör, som dessutom är chef för familjesektionen i sitt distrikt våga ägna sig så ohämmat och oblygt åt en sådan laglöshet.

Ferenc Lovasz oroades av de semesterplaner som han förstod för tredje året i följd också planerades för sommaren 1987 bakom hans rygg, varför han efter midsommarhelgens samvaro med sonen klart och tydligt markerade sin avsikt och sonens önskemål att agera så att det inledda umgänget fick sin för dem helt självklara förlängning i en gemensam sommarsemester bortom socialmaktens övervakning och kontroll. De lämnade huvudstaden och begav sig ut på en resa som fortfarande ger dem möjligheter till dagligt umgänge och vars sommarmånader de båda upplevt såsom den lyckligaste perioden i deras liv enligt vad de själva säger.

DEN FÖRTVIVLADE fadern med svenskt medborgarskap appellerade på sin tid till vår dåvarande statsminister. Denne förklarade emellertid artigt och statsmannamässigt, att han för sin del var förhindrad att intervenera i ett enskilt ärende. Det svenska rättssamhället eliminerar sådan inblandning med rigorösa bestämmelser. Rättssäkerheten kräver fria och oberoende domstolar, hävdas det underförstått. Hur mycket denna rättssäkerhet egentligen är värd för den enskilde, då makt och rätt kolliderar i en förvaltning med svårtyglade funktionärer kan man ju ha synpunkter på.

En sak är emellertid uppenbar. Nämligen den, att svenska excellenser kan vädja till sovjetiska makthavare för en förtvivlad mor, som kräver att få återförenas med sin dotter. Då är väl poängen den, att man förväntar sig att dessa potentater skall agera på det sätt, som man på samma gång avvärjande förklarar, att vårt samhälle absolut inte kan tillåta inom svensk jurisdiktion. *Mellan* staterna på svindlande höjder går *det*, som är omöjligt *inom* dem i lägre stratosfärer. Regeringen gjorde sex framstötar under det aktuella året för att återförena mor och dotter.

I FYRA ÅR HAR FERENC demonstrerat, uppvaktat myndigheter på alla nivåer, skrivit brev och talat med framstående jurister, läkare och journalister utan någon framgång. Frans, hans tolvårige son som är född i Huddinge, är skild från sin far bakom socialbyråkratiska murar i Sverige, som det uppenbarligen är svårare att forcera än öststaternas järnridåer. Faderns underläge är totalt.

Till "syvende och sist" kommer dock svenska regeringen att konfronteras med denna tragedi, om man nu inte snabbt stuvar om i proceduren. Två statuerade exempel anvisar möjligheten att muta sig ur skandalen med bibehållen internationell image.

Med sekretesspärren kan ju myndigheterna passivisera alla opinioner och förvränga fakta med versioner, som gör massmedia vanmäktiga och mållösa. Men nu appellerar Ferenc dessbättre till det internationella forum, vars prövning tvingar regeringen gå i svaromål.

Leila valde en synnerligen strategisk plats för sina demonstrationer, då hon placerade sig i infarten till Sovjetunionens ambassad. I vilken farled till svenska maktcentra bör Ferenc och hans vänner lägga sig för att sätta fart på beslutsprocessen, så att Ferenc åter kan *nå* och utan inskränkningar *återfå* den son samhället i missriktat nit berövat honom? Eller finns det inte några sådana farleder för okonventionella kommunikationer till berörda maktcentra i detta land?

I varje fall tycks vägen från Stockholm till Solna för återförening vara oändligt mycket längre och långt mer svårframkomlig än återföreningsvägen från vår huvudstad till Tallin.

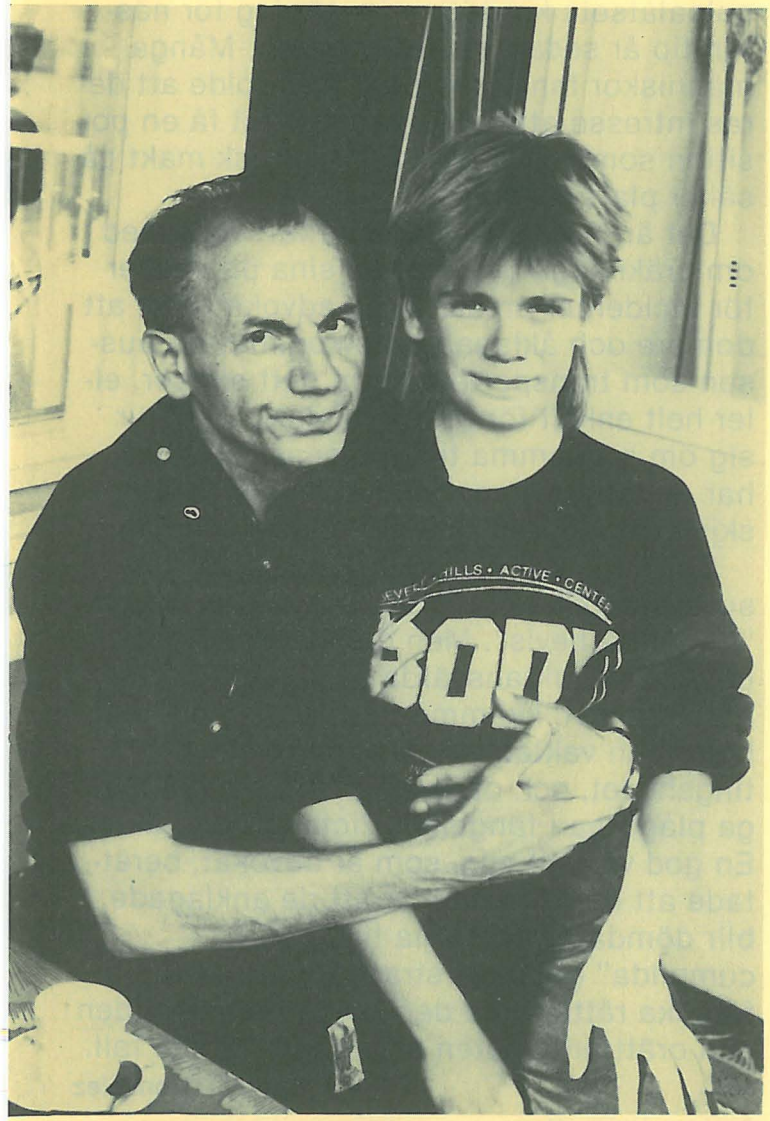
DEN POLITISKE flyktingen Ferenc Lovasz råkade tidigt i onåd och greps redan 1982 utanför riksdagshuset under en helt fredlig demonstration för att ge uppmärksamhet åt de trakasserier han menade sig vara utsatt för. Den då 7-årige sonen var med fadern. Och detta ledde till ett s k "ordförandebeslut" för omedelbart omhändertagande av pojken. Av poliser och tjänstemän, helt övertygade om faderns sinnessjukdom, bäst artikulerad i hans, som det påstods, idiotiska krav på inresevisa för emigration till Sovjetunionen, arresterades Ferenc. Efter några dagar i fängsligt förvar frigavs Ferenc. Polisanmälan var en fantasiprodukt, men trakasserierna fortsatte med ständigt nya påhitt. Abrupt och brutalt rycktes far och son ifrån varandra med militant snabbhet och effektivitet, utan den minsta ansats till smidighet eller varsamhet för anpassning till en helt ny situation. Då fanns det sannerligen inga stötdämpande mellanhänder för chockartad verkställighet av en auktoriserad kidnappning.

Fem år senare förordar samma myndighet en mjuk och smidig övergång med hemtagningsschema för hemflyttningen under en utdragen tidsperiod. Dess utredare och experter på olika

nivåer avslöjar sig oftast som faderns motpart med den offentliga sektorn som trygg och säker födkrok. Dessa vampyrer har naturligtvis lämnat förfärliga spår efter sig under sin femåriga utsugning. Vem kan tänka sig dem såsom stödjepelare för att rehabilitera familjerelationer som de själva slitit sönder? De är inte bara olämpliga såsom familjevårdare, de är direkt samhällsfarliga och människofientliga. Precis så rättslösa upplever sig Frans och Ferenc vara i välfärdslandet Sverige, med självtagen roll som världssamvete, där familje- och föräldrarätt i den praktiska rättsskipningen tenderar att kantra över i socialt förmyndarskap.

Provokationen har passerat smärtgränsen. Därför är det väl hög tid för Ferenc Lovasz' vänner, som visserligen saknar status och positioner men dessbättre äger mänsklig handlingskraft, att omgående tillgripa de irritationsmedel och desperata metoder som situationen tydligen fordrar för att påskynda en snabb kulminering. Annars är ju risken den att man lyckas med att få pojken, att växa ifrån sin far och ge honom en ny identitet. Hemska tanke! *Är det månne det man önskar?* Vad indikerar annars passmygel och namnbyte samt idiotförklaringar av fadern? Ända till Strasbourg har de sociala myndigheternas nidbild av en mentalt obalanserad och degenererad Ferenc, nått. En hög statens rättstjänare gav auktorisation och vingar åt den förödmjukelsen med internationell skadegörelse för den förtalade.

ARNE IMSEN

Far och son — varför försöker sociala myndigheter hålla dem åtskilda?

FERENC LOVASZ kom till Sverige år 1972 som politisk flykting från Ungern via flyktingläger i Italien. Han är nu änkling, och har en enda släkting i Sverige: Sin son Frans, 11 år. Denne är sedan fem år tillbaka tvångsomhändertagen och placerad i fosterhem.

VAD SKULLE DU GÖRA OM

— din ende son och närstående släkting blev tvångsomhändertagen och placerad i fosterhem?

— du av socialtjänstemän i ett skriftligt utlåtande klassas som "degenererad och mentalt störd", fastän läkar- och arbetsintyg klart betygar att du är fullt normal?

— du inte fick träffa din son mer än en timme i månaden, under polisbevakning, med förbud att tala ert hemlands språk utom i närvaro av tolk, och allt ni sa registrerades och skrevs ned?

— man, utan att informera dig, skaffade sonen ett pass, olagligt, eftersom hans orginalpass finns hemma hos dig som är den juridiske och formelle vårdnadshavaren?

— man, utan att informera eller fråga dig, tog med sonen på semester i ett land, där det är stor risk för att den döda moderns släktingar kidnappar honom?

— det i fosterhemmet är så svåra slitningar mellan makarna att de skiljs, och en ny sambo flyttar till fostermodern; utan att man från de sociala myndigheterna anser det nödvändigt att åter pröva om detta fosterhem kan vara lämpligt för den tvångsplacerade pojken?

— en socialtjänsteman, efter ett domslut i länsrätten på att umgängesrätt ska främjas och utvidgas till dess pojken så snart som möjligt får flytta hem till sin far, öppet motarbetar domen, och frankt förklarar att han hellre tar straff än accepterar domslutet?

VAD SKULLE DU GÖRA?

Skriva till alla myndigheter, nationellt och internationellt, som kan tänkas påverka situationen? Demonstrera på torg och framför den lagstiftande församlingens högsäte? Själv ta hand om pojken, så fort tillfälle gavs?

FERENC HAR GJORT DET!

Och nu är han efterlyst och anhållen i sin frånvaro. För vad då? Människorov eller kidnappning eller egenmäktighet med barn — vilket du vill. Hans brott är i alla fall att han tagit hand om den son han har lagstadgad vårdnad om. Groteskt. Var kan något sådant ske? **I SVERIGE 1987!**

Vill du veta mer? Vill du stödja Ferenc i hans kamp? Ring 08-733 97 83 för ytterligare information; och gärna med tips och synpunkter!

STINA FRIDOLFSSON

Hur ska de få rätt?

Nittiotvå uppskov och tolv år för att lära känna detaljerna omkring ett mord och besluta om de som är anklagade för detta är skyldiga eller oskyldiga, kan inte klassificeras på annat vis än ett övergrepp av rättens(?) makt i händerna på domarna.

Jag måste läsa det två eller tre gånger för att tro att det i detta sekel kan uppstå en situation av det slaget.

Och jag frågar mig: *Hur* kommer dessa tre män att släppas, om en domstol till slut fastställer att de är oskyldiga? Ett enkelt avsked från fängelset, och bästa välgångsönskningar i livet?

Detta är grymt. Orättfärdigt. Vanhedrande för dessa män som kräver att man skaffar dem rätt.

När jag läste om fallet, som relaterades av Arismendy Calderón i en av editionerna av Ultima Hora för några dagar sedan, tänkte jag att jag nästa dag i tidningarna och TV skulle se, och i radions nyhetsprogram höra mäktiga uttalanden av dessa allsmäktiga, fläckfria och rena advokater och dessa åklagare, domare, konsulter och politiker som finns så många av idag, och att de inte skulle försitta ett tillfälle att bekämpa och polemisera mot något sådant.

Fastän jag säger här att jag kände mig desillusionerad över att inte märka någon reaktion över fallet, är verkligheten den att jag var nästan övertygad, och med tiden har det bekräftats, att ingen skulle bry sig om dessa tre mäns öde, för i denna sak vinner man varken berömmelse eller politisk framgång.

Detta fall är otvivelaktigt inte mer än ett exempel på den verklighet som den dominikanska jurisdiktionen idag lever i. Nitet att bli domare såg jag många gånger i Nationalpalatsets korridorer — när jag för nästan tio år sedan var reporter där. Många människor fanns där som inte dolde att deras intresse att bli domare var att få en position som garanterar dem politisk makt på säker plats i landet.

Det är många fångar som fått vara med om oräkneliga uppskov av sina processer för incidenter orsakade av advokaterna; att domare och åklagare inte kommit, att bussen som transporterar dem gått sönder, eller helt enkelt för att en domare inte bryr sig om att komma till audiensen för han har annat att göra, och har "makt" att uppskjuta processen tills det passar honom.

Det finns hundratals fall där personer suttit fängslade lång tid, och sedan frigetts "i brist på bevis". Men de har redan lidit under det fruktansvärda systemet i nationalfängelset; skammen att föras med handbojor och vaktad av beväpnad polis till tingshuset, och då talar vi inte om de dagliga plågorna i fängelset Victoria och häktet. En god vän till mig, som är advokat, berättade att det ofta händer att de anklagade blir dömda av domarna till "peña cumplida" (fullgjort straff) för att officiellt försöka rättfärdiga den långa fängelsetiden och orättfärdigheten som skett i deras fall.

Ruddy L Gonzalez

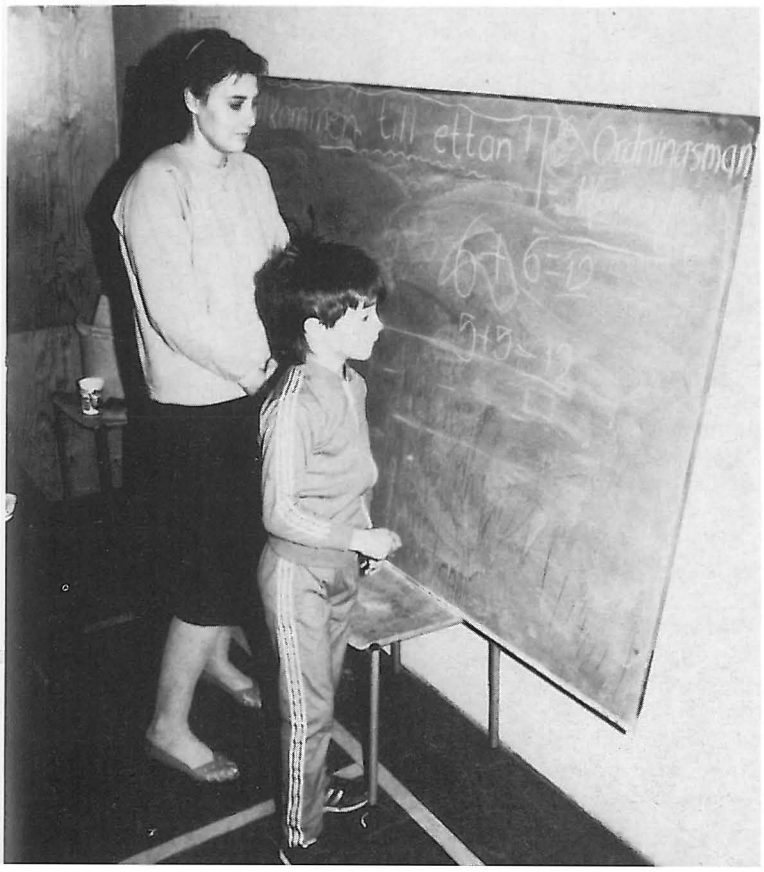
Saxat ur Ultima Hora
(aftontidning i Dominikanska Republiken) 10/9 1987

Pilgrimsskolan har hunnit en bit in på första terminen i nya, trevliga klassrum på f d St Eriks gymnasium, Bällstalundskolan. Radio Maranata gjorde ett litet reportage från de olika klasserna, och för MR:s räkning saxar vi ett par uttalanden från de tappra mödrarna som håller ut i hemundervisningen.

SOLFRID BLOM:

SYNEN HAR KLARNAT när det gäller skolan!

RM: Nu ska vi tala med ettans lärarinna, Solfrid. Hon är mamma till Mattias, som går i hennes klass. Hur många egna barn har du?
Solfrid: Jag har fem barn.
Och du är deras lärare också?
— Ja, mer eller mindre!
Hur går det?
— Det går bra. Mattias är min fjärde pojke som nyss fyllt sju år och börjat ettan.
Hur mycket undervisar du här?
— Tre dagar i veckan.
Tycker du att det är meningsfullt?
— Oh, ja, det blir bara mer och mer meningsfullt för varje dag. Jag har sett vilken fördel det är med att ha hemundervisning. Vi bor i en vanlig lägenhet i en förort, och har väldigt mycket kontakt med andra mammor som har stora problem med sina barn. De har svårt att skicka sina barn till skolan. Ibland kommer de hem gråtande. De trivs inte, och lär sig inget. Jag har fått mycket uppmuntran just den här hösten. Min syn har klarnat, när det gäller skolan!

MAJKEN JAKOBSSON:

MAN VÅGAR MER och får mer självförtroende

Vi kom in till en grupp tredjeklassare, som just hade svenska.
RM: Nu ska vi prata med klassens lärarinna, Majken, som är mamma till eleven Tabita. Hur går det?
Majken: Det går bra.
Vad har ni mer än svenska?
— Vi har matte och oä.
Har barnen flera ämnen, tillsammans med andra?
— Ja, de har musik och gymnastik.
Du har undervisat flera av dina egna barn, eller hur?
— Ja, jag har sex barn, och jag har själv undervisat fem av dem.
Hur har det gått, tycker du?
— Det har gått bra. Två av dem har gått ut, och nu har jag tre barn kvar i skolan.
Vad har det betytt för dig själv?
— Man vågar mer och får mer självförtroende. Man ser att man inte är oduglig, utan klarar både det ena och det andra. Förut trodde jag att det var bara de som hade examen som klarade av att undervisa barnen. Men nu ser jag att även vi mammor klarar av den biten — både det praktiska och undervisningen. Men man måste satsa sig själv hela dagen, och ibland hela dygnet.
Hur skaffar ni in skolböcker?
— Jag gjorde en flyttstädning så att jag fick pengar att köpa läroböcker för. Vi får arbeta för att få ihop pengar till läromedel. Och vi väljer noga vilka böcker vi kan använda, för att inte stoppa i barnen vad som helst. Vi gallrar ut det vi anser barnen har nytta av.
Många undrar säkert hur ni kan vara motiverade att satsa både tid och medel på detta vis i ett land, där man kan få det mesta gratis när det gäller skolor, och knappt behöver ta hand om barnen.
— Barnen är ju det viktigaste för oss, de hör Guds rike till, och deras barnatro vill vi inte ska bli förstörd, utan att de får ha kvar den. I samhällets skola försvinner ju sådant; ingen gudstro får vara kvar. Men vi vill värna om att barnen hör Guds rike till, och därför satsar vi hela vårt liv för att skydda dem från allt som kan förstöra dem.

På knä på gatstenarna i bön för folket i Northampton.

FÖRSAMLINGEN...

forts fr sid 3

åt församlingen.

Vecka efter vecka flöt det in fyrsiffriga belopp i offer.

I juni 1974 blev då den egendom man bedit om plötsligt till salu, och bjöds ut till försäljning på offentlig auktion.

Detta var ändock ett påtagligt bönesvar, entusiasmen var stor, trots att det stora problemet fortfarande var hur man skulle få fram pengar till köpet.

Försök att få lån gick om intet, och när dagen för auktionen var inne, stod många av församlingens medlemmar längst bak i lokalen och bad, medan en broder för församlingens räkning bjöd på fastigheten.

När sedan auktionisten klubbade försäljningen, var man ägare till en fastighet med rum för 50 personer, en fastighet som dessutom var i stort behov av omedelbara och omfattande reparationer.

Fortfarande var resten av köpeskillingen det stora problemet. Den skulle betalas inom en månad, och man hade inte pengarna.

För att göra en lång historia kort, så lyckades man även lösa detta problem under mycken bön och stor vånda.

Idag har gemenskapen växt till över 700 människor, fördelade på 58 kommuniteter spridda över mellersta England.

Vägen dit har verkligen inte varit utan svårigheter och törnen, misstänkliggörande från de etablerade samfunden som i den "nya" radikala kristendomen såg ett hot mot sina positioner.

F d medlemmars bittra och kritiska uttalanden i skandalpressen om ekonomiska oegentligheter och hjärntvätt och olika myndigheters oro för vad som pågick i en rörelse man inte förstod sig på, och ännu mindre kunde kontrollera—allt det vi själva så väl känner igen ifrån Sverige.

När vi kom dit, hade man sin första konferens, typ vår sommarkonferens, där alla samlades till en veckas uppbyggelse och evangelisationskampanj.

Helt uppenbart är man numera mycket påverkad av den tidiga Frälsningsarmén, och deras insatser för speciellt de socialt utslagna. De skikt i samhället som de traditionella kyrkorna normalt inte når "ner" till, eftersom det verkar som om varje rörelse, som ju börjar som en uttalad väckelserörelse, efter några årtionden förvandlas till en välartad och välanpassad kyrka för en uppåtstigande medelklass.

Konferensen inleddes med en noga förberedd marsch genom North Hamptons gator. Med flaggor och banderoller, 500 människor på marsch med orgel, gitarrer, trummor och megafoner. De flesta iförda arméjackor av kamoflagemodell; en nutida variant av den tidiga frälsningsarméns framtoning.

Den oförberedda reaktionen hos de människor som kom inom syn- och hörhåll för de marscherande troende, var förmodligen också densamma som hos dem som mötte Booths hänförda frälsningssoldater: Förvåning—misstro—nyfikenhet—häpnad—hån och/eller frälsning.

När man kommit till centrum av staden, föll hela skaran på knä—500 människor—och bad till himmelens Gud om omvändelse och barmhärtighet för North Hampton, innan en broder steg upp på den vagn som följt med marschen för att dra orgeln. Han började därifrån predika evangelium, det glada budskapet om frid och omvändelse och försoning med Gud genom hans Son Jesus Kristus.

Efter marschens slut, stannade evangelisationsteam kvar i staden för att inbjuda till kvällens tältmöte, och samtala med människor som väckts.

Kvällens möte i tältet, varade i drygt fyra timmar!

Under tiden vi gästade konferensen, bodde vi hos en storfamilj i utkanten av staden Leicester.

Syskon från oss (Sverige) har flera gånger tidigare gästat just den storfamiljen, så vi känner oss numera ganska hemma där.

Victor Shefford, heter brodern som förestår den storfamiljen.

Förutom Victor, med fru Shiela, bor där också ett par från Danmark. Som minnesgoda läsare av Midnattsropet erinrar sig hade vi för cirka ett och ett halvt år sedan en intervju med dem, där de öppenhjärtigt och rakt på sak berättar om sin väg från ett småborgerligt liv i Danmark, till kommunitetsliv i ett främmande land med en främmande kultur och ett annat språk. Jens-Erik och Steffie, med fyra barn, och efternamnet Asmussen.

När vi var där, hade Jens-Erik just sin bror på besök från Danmark, och i det sista mötet i konferensen som vi hade tillfälle att vara med på, så ställde sig brodern upp i mötet och vittnade om hur Gud hade talat till honom om att han måste bryta upp från sitt kluvna liv i Danmark.

Dagen efter, använde han sin returbiljett för att flyga tillbaka till Danmark, och lämnade sin bror med bekännelsen att han nu återvände hem bara för att sälja sina saker och avveckla sina engagemang, för att sedan återvända så fort som möjligt.

Under tiden han hade tillbringat i storfamiljen hade han förstått vad det verkligen innebar att vara en kristen idag, 1987, och vilka krav på närhet och gemenskap det ställer.

Självklart var Jens-Erik, som ju fungerade som vår värd och guide under vår vistelse hos syskonen, jublande glad över att på det här viset få vinna sin broder.

Totalt består storfamiljen i Leicester av ett 25-tal personer.

Några arbetar "ute" och har profana jobb, andra arbetar i något av de gemensamma företagen. Såsom hälsokostaffär, bilverkstad, grossistlager, byggnadsfirma, arkitektkontor eller transportfirma.

Från vännerna i Leicester åkte vi sen ner till Södra England, till en kommuinitet utanför Robertsbridge i Darwell, som egentligen är mer än en kommunitet.

Ett helt litet samhälle, bestående av cirka 250 personer som för ett antal år sedan köpte ett nedlagt sanatorium av kommunen, och där man nu inrättat en levande, kristen kommunitet. Med bostäder, egen skola och egna arbetsplatser, alltsammans beläget som i en liten by.

Den som har läst boken "Förenade Facklor", som översattes till svenska för några år sedan, har den här kommunitetens historia ganska klar för sig.

För den som inte läst den, vill jag bara kort berätta att den har sin upprinnelse i en man som hette Eberhard Arnold som föddes den 26 juli 1883 i Königsberg i Ost-Preussen. Han beskriver själv sitt sökande och sin vision så här:

— Jag försökte genom bibelstudium och samtal föra människor till Jesus. Men så insåg jag, att detta inte uttömde vad Jesus begärde. Jag försökte finna en väg som inte endast avsåg individens själ, utan också något konkret i det verkliga livet. Från denna tid förstod jag mer och mer människornas behov, fysiskt och psykiskt, materiellt och socialt, deras förnedring, exploatering och slaveri. Jag såg Mammons kolossala makt och förtryckets hårda stövel.

I våra små sammankomster i vårt hem blev det allt tydligare, att den första församlingen i Jerusalem var mer än en historisk tilldragelse, för det var här som bergspredikan tog gestalt.

Jesu väg var praktisk. Han har visat oss en väg, som säger: "Om du har två rockar, ge då en till den som inte har någon. Ge mat åt de hungriga. Behandla människor som du vill bli behandlad. Detta är vägen till Guds Rike."

Jesus förutsade ett Rike, en Guds regering som helt skulle förändra förhållandena i världen. Det är nödvändigare idag än någonsin att vi avsäger oss våra privilegier och rättigheter och låter oss själva bli vunna för denna väg av full och hel kärlek. Att erkänna detta och leva i överensstämmelse därmed; detta tror jag är Guds bud i denna tid.

På tjugotalet bildade man den första kommuniteten i Sannerz, och de svårigheter som mötte gruppen i början var verkligen inte små, bl a kampen mot nazismen på trettio- och fyrtiotalet. Intresserade rekommenderas läsa boken.

Kommuniteten är numera en del av den Hutterska rörelsen (The Hutterian brethren) som har sitt ursprung i Jakob Hutter som levde på 1500-talet och som då grundade kristna kommuniteter.

Den rörelsen har numera runt 22 000 medlemmar, fördelade på cirka 250 kommuniteter, som i huvudsak finns i Manitoba i Kanada och i North Dakota i Nordamerika.

Sammanfattningsvis så har den här resan varit både inspirerande och lärorik.

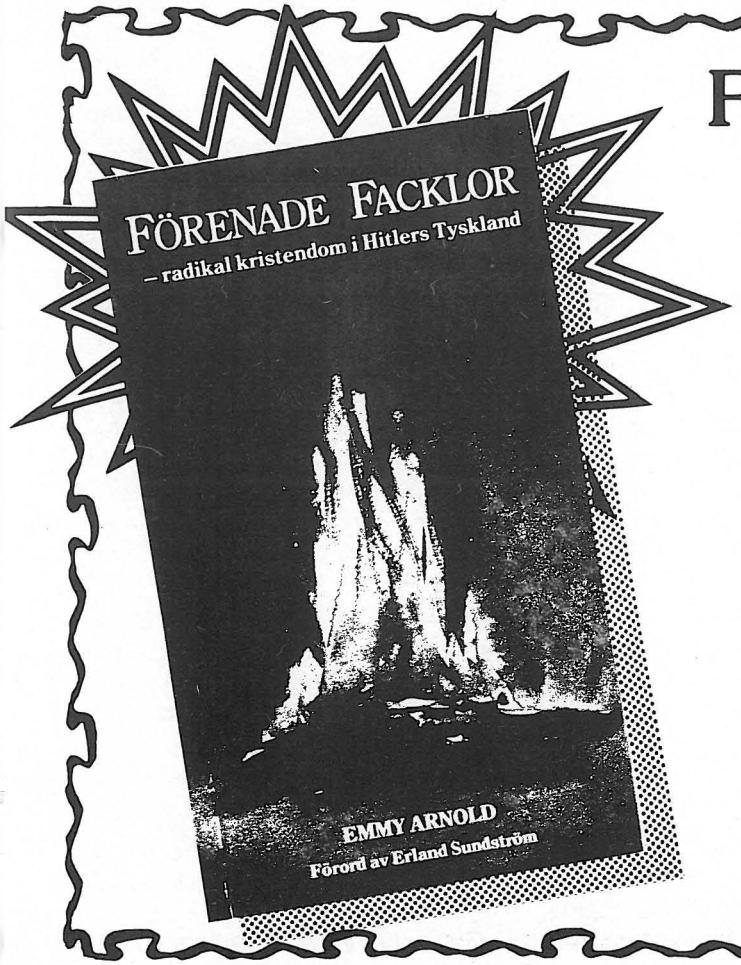
Inspirerande i den meningen att det är glädjande och förnyande att möta syskon även på andra kontinenter, som förstått att kristenliv är mer än bara mötesbesök. Att evangelium måste gestaltas här och nu, i en fungerande vardagsgemenskap, befriad från klasskamp och rasmotsättningar, där Jesus Kristus är det självklara centrum runt vilket gemenskapen byggs.

Lärorik på det viset att vi genom den här resan har fått väldigt många praktiska uppslag och tips om hur vi skall tackla många av de praktiska problem vi brottas med i Sverige idag.

Tag emot syskonens varma hälsningar, och jag vet att vi genom den här resan har fått många, många förebedjare. Inte minst efter det att vi vid ett tillfälle inför 250 människor fick berätta om situationen i Sverige, och om vår kamp här och nu för att bevara och befästa och gestalta evangelium.

Gunno, Kjell (artikelförfattaren), Tage och Leif tar en kaffepaus i en grässluttning i Sheffield. På bilden saknas fotografen Mikael.

FÖRENADE FACKLOR

av Emmy Arnold

"Jag försökte genom bibelstudium och samtal föra människor till Jesus. Men så insåg jag, att detta inte uttömde vad Jesus begärde. Jag försökte finna en väg, som inte endast avsåg individuella själar utan också något konkret i det verkliga livet. Från denna tid förstod jag mer och mer människornas behov, fysiskt och psykiskt, materiellt och socialt, deras förnedring, exploatering och slaveri. Jag såg Mammons kolossala makt och förtryckets hårda stövel.

I våra små sammankomster i vårt hem blev det allt tydligare, att den första församlingen i Jerusalem var mer än en historisk tilldragelse, för det var här som Bergspredikan tog gestalt. Jesu väg var praktisk. Han har visat oss en väg, som säger: *Om du har två rockar, ge då en till den som inte har någon. Ge mat åt de hungriga. Behandla människor som du vill bli behandlad. Detta är vägen till Guds rike."*

Förenade Facklor är berättelsen om hur Eberhard Arnold försökte omsätta sin vision i praktiskt liv och om den följande konflikten med nazismen.

Pris: 55:-

Orderadress: MRM **Box 20134, 161 20 Bromma**

JAG VILL GÖRA AKORS...

forts fr sid 9

horkvinna. Även om det inte kommer fram i texten, är det underförstått: Du ska ta din Gomer till nåder igen. Hon har varit otrogen, hon har lämnat dig, men nu ska du för andra gången ta henne tillbaka från hennes horeri. Detta är ramen. Det är bilden. Detta är de tre första kapitlens plågsamma budskap. Horkvinnan Gomer, Diblaims dotter, en kvinna från Moab. Från ett folk, om vilket Gud hade sagt att ingen enda skulle komma in i Guds församling.

Man upplever att den här trasiga familjen inte bara är en historisk uppdatering, utan en bild av världen i miniatyr. Och vad värre är, den är inte bara bilden av en värld, utan också av kristenheten i miniatyr. Det som Hosea upplever i sin familjerelation, har Gud upplevt i ett större sammanhang. Om du ska få rätt inblick i, hur Gud känner det, måste du gå in i den här trasiga familjen och göra dina upplevelser. Det handlar om att smälta samman med Guds hjärta, att inkarneras med Gud och bli ett med honom. Det är en mycket plågsam uppgift för profeten. Den vi älskar mest, är den som kan göra oss mest illa. Där kan man såras ändå in på djupet. Gud säger till Hosea: *"Det är någonting av detta jag upplevt, och om du som är profet ska förstå mitt handlande, måste även du bli ett med detta budskap."*

Går vi tillbaka till själva skapelsen, ser vi att Gud hade en tanke då han skapade Adam och Eva. Människan skulle leva i närkontakt med Gud. Bildlikt talat skulle människan vara Guds äkta hustru och han skulle vara hennes äkta man. De skulle leva i ett ömsesidigt kärleksförhållande, han skulle vara hennes beskyddare, försörjare och äkta man och hon skulle vandra i umgängelse med Gud. Det var Guds ursprungliga plan och tanke. Men redan från den andra människan, Kain, vet vi att människan "var av den onde". Så till den milda grad hade syndagiftet trängt ned i människosläktet. Hädanefter producerade man endast ondska. Det är syndens fruktansvärda följder för mänskligheten. Istället för att människan förblir i sitt äktenskap med Gud, så lämnar hon honom och hans ord och kastar sig hejdlöst in i syndens famntag. Hon äktar synden på alla nivåer. Gomer betyder fullkomlig. Hon var fullkomlig i synd och avfall, horeri, flirt och i närkontakt med synden och världen. Syndens träl producerar enbart ondska och hennes livsfrukt blir ondska. Det finns ingen som är rättfärdig. Det är domen över människan, både from och hedning. Alla är borta från gudsgemenskapen. Där har du utgångspunkten. Den som skulle levt i sann gemenskap, har blivit en sköka i tiden.

Nu säger Gud till Hosea: *"Gå ut och skaffa dig en horkvinna."* Följ med i tankeföreställningen! Det är precis det Jesus gör, när han stiger ned för att vinna sig en hustru. Han stiger ned till det fallna släktet som vänt Gud ryggen, och det är där, som han vinner åt sig en brud. Människosläktet är en sköka ur Guds synvinkel. När nu profeten går in i Moab för att söka en hustru, gör han det som Gud gjorde, när han steg ned för att skaffa åt sig ett gudsfolk. Hosea blir ett med Guds handlande.

Nu handlar det inte längre om individer, utan om ett folk. Gud vill ha ett folk som beflitar sig om att göra vad gott är. Hade Gud satt punkten där, hade det varit något uppbyggande att läsa.

Men nu ser vi att Gomer går bort ifrån sin äkta man och vänder sig till sina älskare. Det gäller nu inte längre den globala situationen, utan en avfällig kristenhet, Guds folk. Det är dessa som vänt sig om, för att inleda flirt med andra gudar, andra herrar och andra världar. Till dem frambär Hosea sitt budskap. De står vid kanten till ett stup, men Guds önskan är att få ta hand om dem. Folket kastas in i en rättegång, Gud för sak mot sitt folk, och han nämner anklagelserna i tur och ordning. Ingen kärlek, ingen gudskunskap, inte ens någon sanning. Detta återspeglar sig i deras sociala liv, i relationerna till varandra. Det folk som skulle vara moralens bärare var ett perforerat folk, alltigenom omoraliska i sina värderingar. Deras tankar var helt enkelt nedsmutsade. Gudslivet, ställningen som ett högtidsfirande folk, var fullständigt korrumperat och meningslöst. De som hade blivit upptagna i ett heligt äktenskap, hade vänt Gud ryggen och gått sina egna vägar. Det visade sig att Baalsdyrkan hade kommit in bland gudsfolket och urholkat deras sanna gudsrelation. Då talar Gud om för dem att de skall, genom de barn de föder, åstadkomma katastrof. Om de inte tar sig tillvara och gör sig redo att möta sin Gud. Deras gudstjänstliv hade blivit ett center för egoism, istället för ett utgivande flöde. Deras böneliv var egentligen koncentrerat runt detta att äga, att få, att ha. Det hade slagit igenom i deras gudstillbedjan, hela jaget stod i centrum, allt handlade om lycka och framgång. Man var självfixerade, men menade sig gå Guds väg.

Men den sista uppgörelsen mellan Gud och hans folk återstår ännu. Det sista ordet är inte sagt. Allt måste komma fram i ljuset, man måste erkänna situationen som den är. Då kan man inte stå fram med allt vad Baal har skaffat av tillgångar, resurser och lycka, utan då står man där blottad, då man ska möta Gud.

Gomer födde en dotter och hon kallades Lo-Ruhama, "den som icke finner förbarmande". Gomer födde åter en son,

David Dahlberg aktiv i radio- och kassettmissionen.

FÖRKUNNELSE PÅ KASSETT:

"Vi lever i en spännande livets kamp mot döden. Det gäller för oss att komma in i ett böneliv som inte är formalism och ceremonier, utan en andlig funktion och position. Med gudomlig myndighet kan vi öppna och stänga. Om det visar sig nödvändigt, kan vi leda en hel nation in i nöd. Vad var det för framgångsteologi profeten Elia representerade då han bad Gud stänga himmelens fönster? Och Gud stängde. Vår uppgift är inte att bedja om välfärd, välstånd och framgång, utan vår uppgift är att bedja att Guds vilja får ske. Att Guds rike blir känt, och Gud uppenbarad för en mänsklighet som gjort satan till gud och Gud till satan."

Så lät det från Arne Imsens talarstol, när han häromsistens predikade om bönen. Den predikan i sin helhet, och många flera, kan beställas från MRM:s kassettmission.

Sommarkonferensen i Latorp med dess ödesmättade förkunnelse, kan vi nu presentera i kassettform:

Sönd 19/7

- ☐ **11.00** Hosea. **Jan Egil Hafsahl.**
- ☐ **15.00** Missionsmöte (Om Ferenc Lovasz)
- ☐ **19.00** Väckelsemöte Pred **Arne Imsen**

denne kallades Lo-Ammi, "det är icke mitt folk". Ett trefaldigt crescendo, där Gud skriker ut, att om man inte återvänder till utgångspunkten, kommer han att förkasta sitt folk. Baal betyder ägare och sedan folket börjat flirta med honom, uppslukade han allt vad de var och hade. Han dominerade hela deras liv, så att det blev ett liv i självnytta. Då har man kommit ganska snett, om man vill använda Gud för att få det gott, må bra, växa, känna sig lycklig och uppleva säkerhet och trygghet. Det var om detta som Gud ville tala ut.

När jag har läst det här budskapet, har det varit som en spegel. Jag har fått göra som Paulus säger: *"Pröven huruvida I ären i tron"*. Herre, du känner mig. Granska om det finns några oärliga motiv i mitt liv. Du vet, hur det är med mina relationer till min nästa, hur det är med mina relationer till mina syskon, de fattiga, de fängslade. Om jag är kall inför nöden och våndan. Du vet hur det är med de moraliska frågorna, du vet allt om min livssituation. Du vet om jag haft självviska motiv, hur jag sett på mig själv och det som är mitt, min ekonomi, min egendom. Du vet om jag levt mig själv till behag, du har hört mina böner, du vet de gånger jag varit självisk och jagcentrerad ända in i bönelivet, då jag varit mer upptagen av mitt eget gottbefinnande än av själars frälsning. När jag ställer de här frågorna, upplever jag att jag i mångt och mycket varit en Gomer och inte levt i den närkontakt och det kärleksförhållande, som jag borde gjort. Jag har inte levt vetekornets kristusliv, *"han skall växa till och jag skall avta."* Men så kommer det här ofattbara. Jag kan inte förstå det eller förmå att gripa tag i det med min tanke: *"Gå åter bort och skaffa dig en hustru."* Vem är det som kan tala sådant till den som vänt honom ryggen, även i sitt tjänande. Då Gud ville göra under i församlingen, men inte kom till p g a klumpiga predikanter som satt ivägen och verkade som en fördämning istället för att vara slussöppnare. Så har man sårat Guds ande genom att vara kall och likgiltig. "Gå åter bort..." Vad är det? Det är nåd. *"Guds nåd är det, att det inte är ute med oss,"* det är sanningen om oss, var och en. *"Jag vill göra Akors dal till en hoppets port."* Har du upplevt det? Har du sett otrosmurarna falla och sett att Gud är GOD?

Men det finns en Akan, som går in i Jeriko, den stad som Gud tillspillogivit, och finner silver och en babylonisk kappa. Det tar han med sig och gömmer under sitt tält. Det är Akan, som sett Guds trofasthet, men som tänker att han ska ta något av det tillspillogivna. Jag har en känsla av att Akans kappa fortfarande luktar jord. Av jorden är den och till jorden hör den. När man gömmer undan för egna behov, då har Baals ande slagit rot. Akan satsade på att bärga något för sig själv och sin familj, att tillgodose behoven istället för att förlita sig på Guds under. Herre, du ser om det finns någon babylonisk kappa, som vi inte vill släppa för att vi har egoistiska motiv. Du vet hur vi har det personligen, om vi är redo att satsa på dina under.

Så kommer man fram till Akors dal, ut i ljuset, till Gud och hans heliga församling. När lotten kastas, faller den på hans släkt, hans hus, Akan... Herre, du ser om *vi* försöker dölja något, genom att gräva ner det i jorden såsom Akan gjorde. När lotten föll, stod han där i Guds strålkastarljus, blottad och bar. När stenarna faller, är det endast ett uttryck för Guds rättfärdighet. Det är vad Akan har förtjänat. Det är vad vi förtjänar, om vi bär denne ande i våra bröst. Och så kommer det här, som jag inte kan fatta, kallelsen som återkommer till Hosea. Det är den kärlek, som jag har förnummit, men som jag inte tillfullo kan pejla. *"Gå åter och ta till äkta."* *"Ty, jag vill göra Akors dal till en hoppets port."* Halleluja! Man står där fullständigt avklädd och tillintetgjord, med verkligheten om sig själv som i en spegel. *Då* kommer Guds kallelse åter. "En hoppets port". Vad finns det för hopp i att bli avklädd och tillintetgjord? Att ligga där utplånad under Guds hand?

Min vän, det är det som är räddningen, hoppet. Som den siste skall han stå fram ur stoftet. När allt är sönderkört och nedtrampat, då står han där. Det sista ordet är inte sagt. Det finns ett hopp för Guds folk. Vem är hon som kommer från öknen? Som en rök. Röken vittnar om, att det är något som är sönderbränt. Det heter att hon blev en pelare i Guds tempel. Pelarkristen, stödjepelare, vem är det? Den som har varit med om förbränningsprocessen i ökenlivet. *"Ty, jag vill kalla henne till öknen..."* Där mister hon den yttre glansen, där har hon inte något annat att hoppas på än Guds nåd. *"Kom tillbaka, jag vill bevara din fot från fall."* Jag har känt den satsen, i Hosea, som en oerhörd inspirationskälla i mitt eget liv. Ty den jord, som är sparad åt eld, möter vi också i Uppenbarelseboken, men där står också: *"Jag såg en ny himmel och en ny jord."* Ut ur Gomers lågor, stiger den nya skapelsen fram, den nya rättfärdigheten. Ut ifrån detta brinnande Gehenna och inferno, stiger den nya jorden fram. Det är Guds mål och mening. Ur ondska och orättfärdighet vill Gud skapa något nytt. Det är ett erbjudande till Guds folk. Akors dal ska bli en Herrens port. Amen.

Månd 18/7	☐	**11.00**	De fyra pelarna **Br Emanuel**
	☐	**15.00**	Släpp mitt folk **Arne Imsen**
Tisd 19/7	☐	**11.00**	Hosea **Jan Egil Hafsahl**
	☐	**15.00**	**Släpp mitt folk Arne Imsen**
	☐	**19.00**	Väckelsemöte Pred **Erland Strömqvist**
Onsd 22/7	☐	**11.00**	Släpp mitt folk **Arne Imsen**
Torsd 23/7	☐	**11.00**	Tjuven kommer **Arne Imsen**
	☐	**15.00**	Missionsmöte (Om fångarna)
	☐	**19.00**	Väckelsemöte Pred **Märta Strömmare**
Fred 24/7	☐	**11.00**	Skapelsen **Fred Örtegren**
	☐	**15.00**	Religiösa fenomen **Arne Imsen**
Lörd 25/7	☐	**11.00**	Avtalad tid **Arne Imsen**
	☐	**15.00**	Intervju med **Broder Emanuel**
	☐	**19.00**	Väckelsemöte Pred **Jan Egil Hafsahl**
Sönd 26/7	☐	**11.00**	Släpp mitt folk **Arne Imsen**
	☐	**15.00**	Släpp mitt folk **Arne Imsen**

☐ Radioprogram: **Arne Imsen** samtalar med **Broder Emmanuel** om problematiken mission—politik (Bl a om Sydafrika)

☐ **Jag önskar ytterligare förteckning över den förkunnelse som finns tillgänglig på kassettband.**

Pris per möte: **25 kr**

Förmånspris vid beställning av fem möten: **100 kr**

Namn: .....

Adress: .....

Postnr, postadr: .....

Tel.nr: .....

Orderadress: MRM **Box 201 34, 161 20, BROMMA**

KAMPEN FÖR...

forts fr sid 5

barn först ser dagens ljus, är lakan och suturer lyxartiklar patienterna själva får hålla sig med, om de inte vill dela sängplats med andra nyblivna mödrar, eller överta närmast föregående patients begagnade sänglinnen.

Vad är det för system som tvingar barn i detta rika land att gå utan kläder, sakna tillräcklig näringsrik kost och en ordentlig säng att sova i? Varför ska dominikanska barn, utan skor och i trasiga kläder, behöva stryka omkring som halvtama främlingar på huvudstadens gator såsom tiggare, och söka näring i de rester soptippen erbjuder dem i hård konkurrens med fän, insekter, möss och råttor och ständigt smitthotade fysiskt och psykiskt i sin speciella tillvaro?

Varför behöver barn, pojkar och flickor, i detta rika land stryka omkring i turistkvarteren för att rycka åt sig litet kvarlämnad näring i de matrester välgödda turister från andra rika länder lämnat efter sig?

Vad är det för system, som trots en välburgen överklass med enorma kapitalresurser och egendomar tillåter att kommande generationer i stora kullar av barn och ungdom går ut i livet utan elementära baskunskaper, såsom att läsa, skriva och räkna?

DET ÄR ETT AXIOM, lika odiskutabelt på varje ort där det finns människor på denna jord, att alla, oberoende av färg, ras eller andra tidliga olikheter, har ett människovärde, och att alla dessa mänskliga varelser runt helt vår jord har elementära rättigheter att få sin naturliga och självklara del av de existensiella resurser fosterlandet förfogar över inom sina givna gränser. Alla behöver bostad, kläder och föda. Det gäller också dem som i detta nu saknar ris, bönor, yuka, batata, platanos, majs, frukt, grönsaker och andra vegetabiliska animaliska nyttigheter såsom kött, ost, mjölk och ägg på sitt bord, och kanske aldrig heller har sett dessa förnödenheter inom hemmets väggar, därför att den odlingsbara jorden exploateras för de redan mätta folkens lyxkonsumtion, i socker, kaffe, tobak, kokos. Livsmedelsskördarna för folkets behov kan i mycket stor utsträckning inte avbärgas, utan enligt uppgift ruttnar de ner i stora mängder på grund av ett ineffektivt jordbruk med brist på kunskap och tekniska resurser.

Vilka förtecken har ett system som mer eller mindre ignorerar dessa elementära fakta som igenom sin rättsordning dessutom praktiskt, men illegalt, bevisligen klassificerar och värderar medborgarna i prima och sekunda kategorier med oskriven rätt för överklassen att utsuga existensiella möjligheter för en underklass utan hopp om några framtida förändringar.

Detta är inga retoriska frågor, och heller inte en politisk brandfackla, utan ett nödrop från en kristen förkunnare och opinionsbildare, som alltför väl vet att detta är några av de obesvarade frågor som förbittrar många dominikanska medborgares tröstlösa liv. Samma frågor ställs naturligtvis av stora folkskaror i andra stater på denna folkrika kontinent.

Men att genom sådana paralleller vinkla och gradera fattigdomen för lugnande hemmabruk är oärligt och fantasilöst i försvaret för nationella missförhållanden som kan förklaras historiskt

Vad kan man förvänta sig av en domstol i en demokrati annat än att den ska skipa rätt, opartiskt för alla, och icke idka nedlåtande välgörenhet mot fattiga?

och kulturellt, men absolut inte urskuldas. Var finns den erkända demokrati, värd honnörsordet, med radikal, liberal och moderat valör i reformistisk eller revolutionär tappning, erkänd såsom en demokratisk rättsstat med en maktstruktur, vara logiska konsekvenser icke innebär något annat än att mänskliga fri- och rättigheter reellt och praktiskt är reserverade för en medel- och överklass och en rättslöshet gränsande till det totala för det flertal, som inte har kapitalresurser att hävda sina konstitutionella rättigheter och skydda sig mot godtycklig maktutövning? Hur är det med demokratins och dess jämlikhetsprincipers förutsättningar i en rättsutövning som skamligt favoriserar rika och diskriminerar fattiga medborgare i ett system där monetär och juridisk kapacitet oftast lyckats slå ut regelgarderad laglig rätt utan andra kedjereaktioner än vidgade svalg och klassmotsättningar?

Hur levande och frisk är egentligen den demokrati som inte förmår tämja de "mäktiga krafter" som med notorisk skicklighet manipulerar rättsapparaten? Obemedlade brottsmisstänkta individer, inhumant och rättsvidrigt, genom fingerade incidenter får rättegångsförhinder och uppskov i många tiotal, så att etapperna mellan repriserna sammantaget summerar sig till vad andra demokratiska rättsstaser bedömer såsom ett livstids straff. Kan en demokratisk rättsstat tolerera att medborgare som regelrätt ska presumeras såsom oskyldiga till dess behörig och opartisk domstol avkunnat sin dom, successivt och metodiskt bryts ner under många år i fångenskap utan att brottsmisstankarna fått sin rättsliga prövning och dom? Vilken domstol på denna jord är kapabel att på demokratiska grunder döma opartiskt och rättvist utan slentrian och jargong, då bara tidsfaktorn i sig är ett svårforcerat hinder för alla parter, men främst för dem som under många år malts ner av rättsmaskineriets kvarnstenar?

VAD KAN MAN FÖRVÄNTA sig av en domstol i en demokrati annat än att den ska skipa rätt opartiskt för alla och icke idka nedlåtande välgörenhet mot fattiga? Måste inte det senare bli fallet då kollapslösningar, som domaren i en lägre instans veterligen välvilligt då han äntligen avkunnat sin dom står till tjänst med, bli den nödutgång ut i friheten en handikappad fånge hellre kompromissar sig till, än med alla odds emot sig fortsätter en tidsoviss kamp för rättvisa genom sakmotiverad appellation till högre instans för att nå ett mål som borde vara självklart.

Vad är det för demokratiska krafter som slår så hårt och blint mot gångna regimers och epokers misstag och maktmissbruk, men samtidigt briljant tiger om en annan mindre komprimerad men desto mer utdragen inhuman behandling i dagsaktuella företeelser, och därför politiskt så mycket känsligare, som exempelvis för de 84 procenten av fångar, vilka enligt uppgift i detta nu befolkar det vidriga Victoriafängelset med dess odifferentierade klientel; människor ditkastade mer eller mindre godtyckligt utan rannsakan och dom?

Vad är det för demokrati och människosyn präglad i de system av maktut-

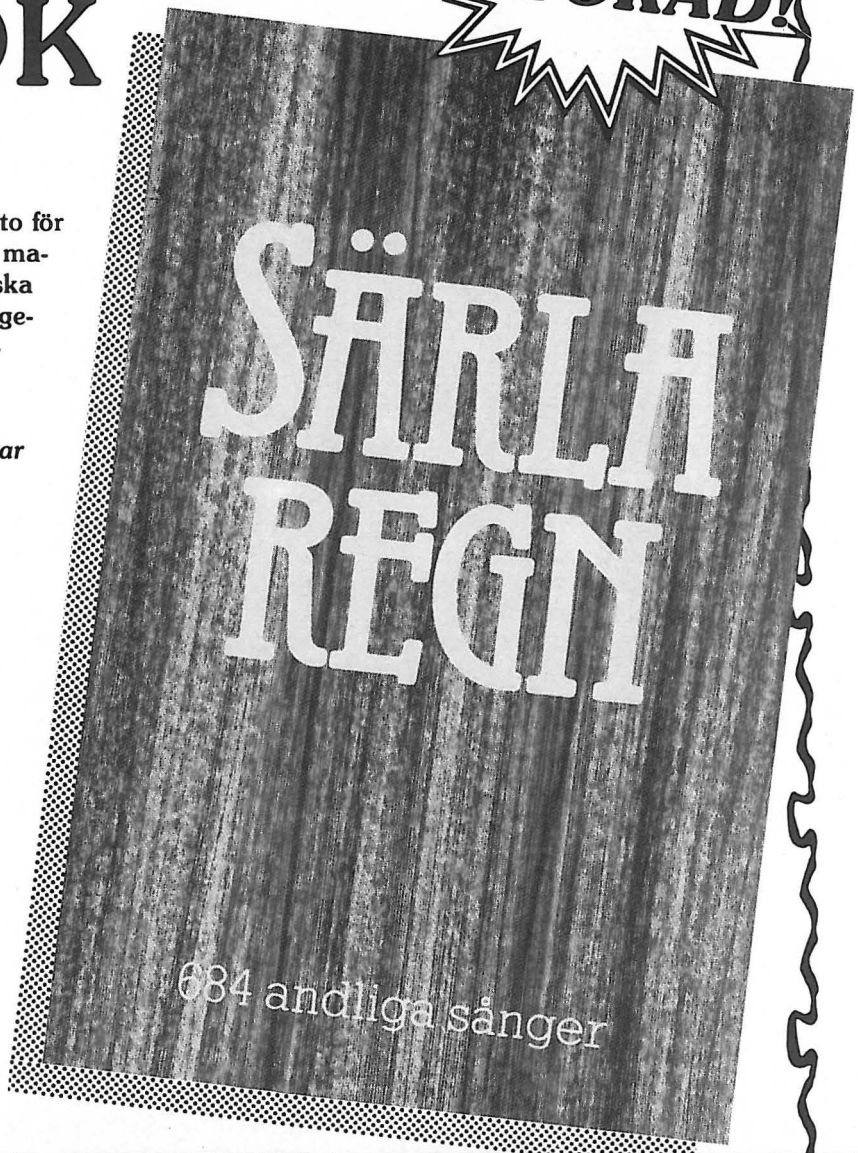
Hur mycket konstitutionell ondska kan en rättsstat tolerera och ostraffat konservera, innan den har forcerat demokratins gränser och får sin maktutövning bedömd med oförfalskade mått?

övning, som seriöst verksamma universitetslärare oförbehållsamt brännmärker med kategoriska påståenden om att den fattige ruttnar i fängelset om han hamnar där utan pengar och utan kontakter. Andra framstående publicister åter, uttalar samma sak med utgångspunkt i sig själva och sin situation då de med tankeexperiment doserar om att de förhoppningsvis kommer att kunna klara sig ut ur fångenskapen vid ett eventuellt omhändertagande genom vänner och bekanta med till-

forts sid 32

Maranatafolkets SÅNGBOK

NY! UTÖKAD!

TIDLÖS VÄCKELSESÅNG NU har varit motto för två av sommarens inledande konferenser hos maranatafolket. Och detta motto fick sin profetiska uppfyllelse under konferensdagarna. Mötena igenom brusade en stigande flod av hänförd väckelsesång.

Vem minns inte *"Flod fylld med vatten som stilla flyter fram"* och *"När jag ängslig blir, litar jag på dig"* — sånger som för första gången sjöngs på svenska, och nu är publicerade i vår färska nyutgåva av sångboken SÄRLAREGN. Den har i denna utökade upplaga ytterligare utvidgats med ett åttiotal sånger.

TIDLÖS VÄCKELSESÅNG NU upplever man konkret och aktuellt i dessa sånger som innehåller så mycket av vår gamla, rika sångskatt tillsammans med nya och nyöversatta sånger från olika kontinenter.

Vår förhoppning är att SÄRLAREGN även framdeles ska få tjäna till uppbyggelse, glädje och frigörelse. Att den som sjunger sångerna ska få uppleva den Ande som från den tidlösa eviga och himmelska världen inspirerat dess författare och kompositörer.

NU ÄVEN INBUNDEN
I FINT KORALLKLOTBAND!

● 684 väckelsesånger ● rekommenderad tonart ●

Sänd mig mot pf **(Kontakta oss för mängdrabatt)**

.....st häftad Särlaregn á 75:- (inkl moms)

.....st inbunden Särlaregn á 110:- (inkl moms)

Namn: .....

Bostad: .....

Postnr.adr: .....

Tel: ...../.....

MRM

Box 344,
101 24 Stockholm
Tel: 08-733 97 83,
98 28 10

Rubrik på sid 2, tidningen Dagen 10/10 -87:

Östeuropeiska solidaritetskommittén

För två år sedan arrangerade Östeuropeiska solidaritetskommittén en hearing om situationen för de troende i Sovjet. Detta med anledning av en het debatt som hade uppstått kring frågorna just om östmission och östkontakter.

Debatten var så pass vital stundtals, att en Dagens Nyheter-läsande medarbetare på den sovjetiska nyhetsbyrån TASS lade sig i den och utnyttjade radion för att "med en häftighet som inte lämnade något övrigt att önska" (citat, DN), angripa Dagens Nyheter, som hade lämnat rum för en artikel som pekade ut fem ryssar på förtroendeuppdrag i Sverige, som KGB-agenter.

Annars böljade debatten framför allt i samfundspressen.

Ett inslag i den hearing som Öesk då arrangerade var frånvaron av 30 pastorer som representerade "motståndarlägret" i debatten.

En av dem hade avböjt med formuleringen: "Ja, men där sitter ju folk som har en annan åsikt än jag".

Nu i dagarna är det åter aktuellt med ett Öesk-arrangemang, så man med ett brett upplagt program tydligen avser att så noga som möjligt gå igenom vad just "glasnost" och "perstroika" innebär.

Detta noteras med tacksamhet av undertecknad, som gärna går dit för att lyssna till de tretton halvtimmeslånga föredragen i dessa ämnen.

Innan jag går dit, skall jag emellertid besöka länsrätten i Stockholm, för att få veta hur man i Sverige tänker behandla den ungerske flyktingen Ferenc Lovasz som fått sin son och ende familjemedlem LVU-omhändertagen, det på grunder som ser ut att inte handla om annat än att det har funnits för många socialarbetare och för oklara lagar, just i hans fall.

Våra möjligheter att göra något positivt för människor *i* Östeuropa står säkert i proportion till hur människor *från* Östeuropa behandlas här i Sverige.

HANS LINDELÖW

KAMPEN FÖR...

forts fr sid 30

räckliga resurser att finansiera och diktera villkoren för en frigivning.

Bara tankarna och resonemangen är ju skräckinjagande för demokratiskt normalt fostrade och tänkande människor med rättspatos och rättsmedvetande. Vad är det för demokrati som med sådan genomslagskraft lyckas inympa och upprätthålla i en bred folkoponion i detta land befästa föreställningar och övertygelser om att domare, advokater, pressmän och andra makthavare inom privata och offentliga sektorer ofta är kvalificerade mutkolvar, roffare och rövare, vilka sniket och girigt säljer sina tjänster till högstbjudande, till kostnader som inte så sällan totalt plundrar klienten för livstid?

Vad är det för traditioner som utestänger demokratiskt pluralism och förblindar förmögna och bildade medborgare för en annan tänkbar verklighet än deras egen, då de cyniskt och kategoriskt förnekar, att det verkligen finns ideella krafter, vilka tjänar helt osjälviskt utan några ekonomiska vederlag för sina uppoffrande insatser?

Detta övergår uppenbarligen allt deras förstånd och ligger tydligen långt utanför alla deras erfarenheter, varför allt i den mänskliga tillvaron betraktas och behandlas som handelsvaror tillgängliga för alla som vill och kan betala det pris säljaren kräver och utan några moraliska eller andra betänkligheter för att med verbala eller fysiska vapen oskadliggöra eller undanröja en förment konkurrent, motståndare eller fiende? Åsikter, tjänster, egendomar, dokument, människoliv och ekonomiska eller andra favörer, reduceras överlägset till börspapper med fluktuerande värde bestämt av kommers och konjunkturer. Allt resonemang och alla påståenden om någonting annat förnekas, avhånas, förlöjligas.

Detta är ju en människosyn artikulerad med Mammons lysande metoder, ett utslag av en systematisk indoktrinering och uppfostran, betingad av en kulturmiljö genomsyrad av en materialistisk filosofi utan andra ideal och motiv än dem som den renodlade egoismen känner, och som ger mångfaldig utdelning åt sina fixerade och förslavade existenser i hård och klingande valuta — fattigdomens polariserade slaveri i samexistens under deomkratiska banér och paroller. Vilket i klartext ger den enda möjliga slutsumman: "Hela världen är i den ondes våld."

YTTRANDEFRIHETEN är i en demokrati en självklarhet, men vad är det för ljusskygga element som skapar fruktan och disciplinerar människor till osolidarisk och svekfull tystnad, samt dövar mediaredaktioner till passivitet där de borde demonstrera indignation, avsky och upproriskhet i spalter och program till skydd och försvar för frihet, sanning och rätt?

Hur mycken konstitutionell ondska kan en rättsstat egentligen tolerera och ostraffat konservera innan den har forcerat demokratins gränser och får sin maktutövning bedömd med oförfalskade mått korrigerade av riktlikare som hör hemma i den demokratiska civilisationen? Frågan har både etiska, juridiska, sociala, psykologiska och kulturella perspektiv och aspekter. Är rättsordningen underminerad genom mutor och korruption inom en sektor, kan man ganska säkert anta att denna förödande cancer på samhällskroppen också manifesterar sig i lokala förgreningar med metastaser i centrala och perifera organ. Deformerade makthavare är ytbehandlingens stora mästare och vet vad form, färg och doft har för attraktionskraft på mänskliga sinnen. Så kan man med relativt billiga och enkla medel göra en tynande demokrati förgylld och glamourös. Spray och deodoranter fyller nog vällovliga behov för umgänge och miljö under normala förhållanden, men kan naturligtvis på intet sätt ersätta adekvata hjälpmedel då akuta och exklusiva situationer kräver ödesavgörande ingrepp med skalpell eller lazer.

Då människor kan begravas i mångårig tystnad såsom odömda fångar inom en rättsstats jurisdiktion till dess utnötningen är så fullständig och det psykiska handikappet så påtagligt, att det inte existerar fysiska, psykiska, intellektuella, processuella eller andra förutsättningar för en kvalificerad rättegång på lägre eller högre plan, då är väl rättssäkerheten illusorisk, och det är hög tid att med klara verba sudda ut den första delen av det sammansatta och uppfordrande begreppet "rättsstat".

Hur kan skräck för och misstänksamhet mot myndigheter vegetera i folkmassan och inge förblivande paranoida föreställningar om långt gående repressalier ända till fängelse och förintelse om man tar sig för att kritisera etablissemanget med dess institutioner och individer? I vitt skilda sammanhang, på olika nivåer och helt oberoende av varandra, har överordnade och underordnade tjänstemän och älskvärda människor, tagit som sin uppgift att på djupaste allvar varna mig för så onda hämndaktioner att jag rimligen inte kan hitta någon annan förnuftig förklaring än undantagstillstånd inför krigshot.

Dessa farhågor känns ibland olustiga och kittlar onekligen en och annan gång i pressade situationer nerverna till vämjeliga förnimmelser. Jag brukar inför mig själv diagnostisera utslagen som symptom på en lindrig djungelångest; vad nu det är för någonting. Jag vet att mina vänners höjda varnande pekfingrar är ett atmosfäriskt fenomen, ett risktagande med stor självövervinnelse. Det är verkligen ingen lek att på ett eller annat sätt avslöja eller kritiskt beröra de krafter som "råda här i mörkret".

Välkommen till
Maranatafolkets nya
MISSIONS-CENTER!

Bällstav. 100,
Buss 112, 113
Hpl: Solvalla,
mellan Bromma flygplats och Solvalla.

BIBEL- & LÄRJUNGASKOLA *börjar* 17 okt
avslutas med stor
MISSIONSKONFERENS 31 okt – 1 nov

Det rapporteras

— att det tjugonde århundradets pest, AIDS, nu har omkring 60 000 registrerade fall i världen. Samtidigt påpekar världshälsoorganisationen, WHO, att troligen redovisar dessa siffror endast någon procent av den sanna statistiken. Vilket skulle innebära att mellan fem och tio miljoner människor i världen är smittade av den sjukdom som för närvarande hotar mänskligheten med total utrotning.

— att ozonskiktet som skyddar jorden mot solens farliga strålning, är skadat. Inte bara perforerat, utan att det är sönderrivet i ett hål som är åttio procent större än man tidigare trott. Det påpekas att om inte industrierna minskar freonutsläppen i naturen mycket radikalt inom två år, blir det skador som ger återverkningar ända ned till 60:e breddgraden. På sextionde breddgraden ligger Stockholm...

— att läkarna för sin forskning behöver fler människofoster, och det är svårt få tag i sådana. Nu befarar man att förslagna kvinnor ska börja sälja sin livsfrukt till högstbjudande...

RAPPORTERNA hopar sig. Vi som umgås med det profetiska ordet, anar att ödesryttarna i Uppenbarelseboken gjort sin entré.

NU ÄR INTE tid för framgångsteologi med självupptagen fixering vid vår materiella existens. Det gäller att vakna upp inför tidens allvar. Församlingens uppgift denna sena tid är viktigare än någonsin.

VÄLKOMMEN ATT DELTA I BIBELSKOLAN!
För information och anmälan, ring 08-733 97 83, Ulla Johansson kan ge besked.

VI VILL HÄLSA dig välkommen till ett par intensiva studieveckor 17 oktober till 1 november i Maranataförsamlingens nya missionscenter i Stockholm!

VÅR BÖN och förhoppning är att denna plats, där Pilgrimsskolan ständigt har aktiviteter, får tjäna till väckelse och Guds namns förhärligande. Detta kan vara sista lägerplatsen innan Jesus kommer att hämta sin brud.

VI BEHÖVER Guds Ord, och hela Guds Ord för att hålla ut intill änden!

Bland dem som skall undervisa kan nämnas:
ARNE IMSEN, JAN EGIL HAFSAHL, GUNNO ANDERSSON, KJELL HÄGERMAN

ERLAND STRÖMQVIST *gästar oss under några dagar*

GUDS...

forts fr sid 11

Försäkringar om att bibeln är Guds Ord och att det är viktigt att tro på Gud — sådant säger inte muslimer om sin Gud och sina heliga skrifter. Det verkar löjligt påstå sådana självklarheter om Allah, Koranen och Muhammed!

— När man vittnar för en muslim, får man utgå från någon bild i vardagen som de känner till. Följa Jesu exempel. Vatten, bröd; sådd och skörd. Och så har jag studerat noga förebilderna av Jesus som finns i de fem Moseböckerna, eftersom Mose lag också av araberna räknas som en del av de heliga, gudainspirerade skrifterna.

Att försöka vinna en arab för Gud, är att försöka få honom bort ifrån arabiskheten — hans identitet, stolthet, heder, kallelse — ja, det är att försöka få honom att svika sitt folk och sin nation. Och därför måste en kristen arab lära sig leva i ständig förödmjukelse.

Det gäller att leva så att man vinner förtroende. Leva ett liv som väcker längtan hos omgivningen att uppleva detsamma. Leva så att människorna förstår att det är värt betala priset av att förkastas av släkten, förlora heder och möjlighet till karriär i samhället — för att få känna och tjäna den ende sanne guden.

Det finns religiösa organisationer som för en intensiv kamp mot alla som hotar den renläriga, muslimska tron. Och många kristna araber har fått lida fruktansvärda kval för sin tro. Ett par bröder i församlingen, skulle åka till ett annat arabiskt land på en kristen konferens. På resan dit vittnade de inspirerat och frimodigt för sina medpassagerare om vart de skulle, och den dyrbara frälsning de upplevde. En man de vittnade för, blev mycket ond, och uttryckte att sådana förrädare mot den muslimska religionen inte borde få leva. Det visade sig att denne man senare genom den ställning han hade i samhället, lyckades få våra bröder falskt anklagade för att sprida pornografisk litteratur, och de blev kastade i fängelse. Sedan blev de utsatta för ett par dygns oavbrutet förhör — flera poliser turades om att förhöra dem. De blev sedan instängda i ett par små, små plåtbunkrar vid en flod, där enda kontakten med omvärlden var en liten glugg i ansiktshöjd, där de blev matade med insekter och smutsigt flodvatten. Men deras fiender visste inte om förbönens makt, och gjorde misstaget att placera dem intill varandra. Och genom knackningar i väggen kunde de påminna varandra om sin gemensamme Herre, sitt heliga uppdrag, och avlösa varandra i intensiv bönekamp. De gick igenom mycket annat som är omöjligt att skildra, ett helvete av grymhet under åtta månaders tid.

Samlingarna får ofta hållas undanskymt i skogen.

Under tiden hade deras syskon hemma i församlingen börjat agera. Genom direkt kontakt med den amerikanske vicepresidenten, som personligen engagerade sig i fallet, blev de så småningom frisläppta. Svårt medtagna, och grymt misshandlade, men bevarade i tron. Just nu vilar dessa bröder ut efter strapatserna i ett europeiskt land, och det är osäkert om de någonsin kan återvända till sitt hemland, eftersom de nu är kända och förföljda som farliga, evangeliserande kristna.

Ursprungliga metoder

Vi västerlänningar vill gärna demonstrera mission och församlingstillväxt stort, skrytigt och märkvärdigt. Vi bygger skolor och barnhem, har kampanjer och allt sådant som gör att människor så gärna vill offra till dessa insatser som kan se så meningsfulla ut. När Moussa och Noomi berättar om hur syskonen i deras församling försiktigt får ordna samlingar, avväga vilka man ska våga inbjuda utan att det får farliga konsekvenser för gruppen, och hur man ständigt får vara beredd på husrannsakan och förhör, där det kontrolleras att man inte driver missionerande verksamhet, får man en stark känsla av att man här närmar sig de urkristna församlingserfarenheterna, och därmed också de mest ursprungliga metoderna. Förföljelsen, försiktigheten, allvaret, nitet och kärlekens inspirerande drivkraft att hitta metoder att nå ut med evangelium — detta föder MARANATA-ropet: Kom snart, Herre Jesus!

Våra syskon som verkar i Nordafrika, berättar med glädje och iver om ett par ungdomar som lämnat sitt liv åt Gud, och nu ingått äktenskap med varandra. Deras stora önskar är att få bli Herrens redskap. Hade det varit svenska ungdomar, kanske de velat åka ut som missionärer till olika länder, eller gå bibelskola för att bli evangelister, ordna kampanjer, sprida traktater, sjunga och vittna i stora och små möten. I de länder som hålls under muhammedanismens järnband, finns inte sådana möjligheter. Det är väl därför dessa länder inte är populära missionsländer. Ingen kristen verksamhet har någon möjlighet att exploatera marknaden. Ingen annan metod gäller än "man-till-man-metoden" — personlig evangelisation. Och den här unga familjen deklarerade stilla och med stor gläjde och vision: "Vi önskar att vårt hem ska få vara öppet för kristna syskon; att vi ska kunna ha möten också i vårt hem." Ytterligare ett hem dit syskonen kan samlas, och så delas ansvaret, riskerna, bördorna och välsignelserna på flera!

Med lätt tvekan ställs frågan om framtiden. Kan man planera, vågar man reflektera över vad den kan bära i sitt sköte?

— Vi lever en dag i sänder, säger Moussa och Noomi samfällt. Lugnt och sansat. Kampen är utkämpad. De är i Herrens hand. De har liksom Jesaja, svarat på frågan "Vem vill vara mitt budskap". "Se här är jag — sänd mig!"

ANSLAGSTAVLAN

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, Bällstalundsskolan, Bällstavägen 100, Stockholm. Tel: 08-733 97 83
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium, onsd 19.30 Väckelsemöte, lörd 19.00 Bön, sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter lörd)
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Radio Maranata, STOCKHOLMS CITY, 88 MHz: Månd 8.00-8.30, tisd 8.30-9.00, tors 8.30-9.00, 20.30-21.30, lörd 22.30-23.00.
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm.
Telefon: 08 - 23 52 30.
Arabiska: Fred 20.30-20.45
Spanska: Fred 20.45-21.00
Postgiro: 49 14 21-4
Radio Maranata, JÄRVA, 91,1 MHz: Tisd 8.30-9.00, torsd 8.30-9.00, fred 12-13, sönd 9.00-10.00
Arabiska: Fred 17.30-18.00
Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma
Midnattsropet, Box 3084, 161 03 Bromma
Postgiro: 48 64 65-8
Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma. Tel: 08-37 49 00, 37 58 31

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Tel: 019-964 72, kontor: 964 49, 11 27 33 arb
Mötestider: Onsd 19.30 Bönemöte, lörd 19.30 Bibelstudium. Sönd 11.00 och 19.00 Mötesplats, som regel Humlegården, Latorp.
(Annonser: lörd i Nerikes Allehanda)
Postgiro: 37 50 50 - 2
MRM Musikcenter, Bok- o. musikförlag, Humlegården, Latorp, 710 15 Vintrosa
Postgiro: 494 67 82-2
Radio Maranata, ÖREBRO, FM 95,3 MHz: Tisd, tors o lörd 20.00-21.00, onsd, fred o sönd 9.00-10.00

LJUNGSBRO

Mötestider: Lörd 19.30, sönd 15.00 i storfamiljen. (I övrigt se annons i ortspressen)
Post- och besöksadress: Jakobslund, 590 60 Ljungsbro
Postgiro: 97 21 85 -3
Telefon: 013-681 61, 652 92, 631 64

GÖTEBORG

Radio Maranata, GÖTEBORG, 94,9 MHz: Torsd 15.45-16.45, fred 11.30-12.00, 17.15-18.00
Postgiro: 41 43 63 - 2

NORGE

Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.
Telefon: 00947-63 311 99, 63 300 50

MARANATAFÖRSAMLINGEN i Stockholm förmedlar gåvor och hälsningar till missionsarbetet i
NORDAFRIKA och
DOMINIKANSKA REPUBLIKEN
Pg 44 10 05-6

GLÖM INTE MISSIONEN Pg 44 10 05-6
MARANATAFÖRSAMLINGEN Stockholm

Skatten i lerkärl – det var Guds val!

INGA-LILL HÄGERMAN

"Men denna skatt hava vi i lerkärl för att den översvinnliga kraften skall befinnas vara Guds och icke något som kommer från oss själva." (2 Kor. 4:7)

Den människa som vill tjäna Gud upplever gång på gång sin otillräcklighet som en väldig belastning. Det kärl som Han har valt att bruka är svagt och bräckligt.

Man ställer sig ofta frågan: "Hur skall jag kunna...?" Just i belysning av sin egen svaghet. Men Gud vare lov, det handlar inte om vad jag förmår eller inte förmår.

Gud har ju valt att lägga frälsningens skatt i ett oansenligt, svagt lerkärl, så lätt att åsamka sprickor.

Däri ligger det underbara, ty så blir det uppenbart för alla att kraften kommer från Gud, inte från oss själva. Det är inte kärlet som betyder något utan det som finns inuti: skatten mer värd än något här på jord.

Då jag brottats med detta har mitt hjärta fyllts av tacksägelse till Gud då jag förstått att hemligheten ligger i att bli uppfylld av helig Ande. Det är svaret på frågan "Hur?"

Rom. 8 har på nytt blivit så oerhört viktigt för mig. *"Ty livets andes lag har i Kristus Jesus gjort mig fri ifrån syndens och dödens lag." (Rom. 8:2)*

Då kan vi sluta stirra oss blinda på kärlets svaghet för att i stället fästa blicken på skatten: Jesus Kristus som har tagit sin boning i oss och lever i och genom oss.

Det är så fantastiskt, hjärtat jublar vid tanken på hur fullkomligt det frälsningsverk är som Han har berett för oss. Hur fullständigt befriat ifrån mänsklig förmåga eller oförmåga. Gud har låtit det bero enbart och uteslutande på Jesus Kristus.

Han har sagt: *"Min nåd är dig nog ty kraften fullkomnas i svaghet." (2 Kor. 12:9)*

En underbar hemlighet. Det är när du och jag är helt och hållet beroende av Guds nåd som Han kan göra något. Är vi starka i oss själva, låter vi inte den helige Ande utföra verket. Då arbetar vi i egen kraft. Ett fruktlöst arbete, döda gärningar.

Så står då uppmaningen kvar: *"Låten eder...uppfyllas av Ande." (Ef. 5:18)* Inte ett passivt mottagande, vi måste själva "låta".

Till sist; det handlar inte om en tillfällig känsloupplevelse. Fastmer ett tillstånd att leva i. Från dag till dag, hur det än känns.

"Om vi nu hava liv genom Ande så låtom oss ock vandra i Ande." (Gal. 5:25)

”Herrens Ande är över mig,
ty han har smort mig till att frambära
ett ***GLÄDJENS*** bud till de ***FATTIGA***

Han har sänt mig att förkunna
BEFRIELSE för de ***FÅNGNA***
och ***SYN*** för de ***BLINDA,***
att ge ***FRIHET*** åt de ***FÖRTRYCKTA***
och förkunna ett ***NÅDENS ÅR***
från Herren!”

Jesus